

USTAWA
z dnia 17 lipca 2009 r.

o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji¹⁾

Opracowano na podstawie Dz. U. z 2009 r. Nr 130, poz. 1070, Nr 215, poz. 1664, z 2010 r. Nr 249, poz. 1657, z 2011 r. Nr 122, poz. 695, z 2012 r. poz. 460, 951.

¹⁾Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia następujących dyrektyw Wspólnot Europejskich:

- 1) dyrektywy 2001/81/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie krajowych poziomów emisji dla niektórych rodzajów zanieczyszczenia powietrza (Dz. Urz. UE L 309 z 27.11.2001, str. 22, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 6, str. 320);
- 2) dyrektywy 2001/80/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych obiektów energetycznego spalania (Dz. Urz. UE L 309 z 27.11.2001, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 6, str. 299);
- 3) dyrektywy 2004/101/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r. zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE ustanawiającą system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie, z uwzględnieniem mechanizmów projektowych Protokołu z Kioto (Dz. Urz. UE L 338 z 13.11.2004, str. 18);
- 4) dyrektywy 2008/50/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystsze powietrze dla Europy (Dz. Urz. UE L 152 z 11.06.2008, str. 1).

Niniejsza ustawa zapewnia wykonanie następujących decyzji:

- 1) decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 280/2004/WE z dnia 11 lutego 2004 r. dotyczącej mechanizmu monitorowania emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz wykonania Protokołu z Kioto (Dz. Urz. UE L 49 z 19.02.2004, str. 1; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 8, str. 57);
- 2) decyzji Komisji nr 2005/166/WE z dnia 10 lutego 2005 r. ustanawiającej zasady wykonania decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady 280/2004/WE dotyczącej mechanizmu monitorowania emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie i wykonania Protokołu z Kioto (Dz. Urz. UE L 55 z 01.03.2005, str. 57);
- 3) decyzji Komisji nr 2007/589/WE z dnia 18 lipca 2007 r. ustanawiającej wytyczne dotyczące monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 229 z 31.08.2007, str. 1);
- 4) decyzji Komisji nr 2006/780/WE z dnia 13 listopada 2006 r. w sprawie zapobiegania podwójnemu liczeniu redukcji emisji gazów cieplarnianych w ramach wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w przypadku projektów realizowanych w ramach Protokołu z Kioto (Dz. Urz. UE L 316 z 16.11.2006, str. 12).

W zakresie swojej regulacji niniejsza ustawa umożliwia wykonanie rozporządzenia Komisji (WE) nr 2216/2004 z dnia 21 grudnia 2004 r. w sprawie standaryzowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów stosownie do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 386 z 29.12.2004, str. 1) zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 916/2007 z dnia 31 lipca 2007 r. zmieniającego rozporządzenie Komisji (WE) nr 2216/2004 w sprawie ujednoczonego i zabezpieczonego systemu rejestrów stosownie do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 200 z 01.08.2007, str. 5) oraz rozporządzeniem Komisji (WE) nr 994/2008 z dnia 8 października 2008 r. w sprawie znormalizowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzją nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 271 z 11.10.2008, str. 3), a także rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 166/2006 w sprawie ustanowienia Europejskiego Rejestru Uwalniania i Transferu Zanieczyszczeń i zmieniającego dyrektywę Rady 91/689/EWG i 96/61/WE (Dz. Urz. UE L 33 z 04.02.2006, str.1).

Niniejszą ustawą zmienia się ustawę z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska oraz ustawę z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1.

1. Ustawa określa:

- 1) zadania Krajowego ośrodka bilansowania i zarządzania emisjami;
- 2) zasady funkcjonowania Krajowego systemu bilansowania i prognozowania emisji;
- 3) zasady zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji;
- 4) zasady funkcjonowania krajowego rejestru jednostek Kioto i uprawnień do emisji;
- 5) zasady obrotu i zarządzania jednostkami Kioto;
- 6) zasady funkcjonowania Krajowego systemu zielonych inwestycji oraz Rachunku klimatycznego;
- 7) warunki i zasady realizacji projektów wspólnych wdrożeń na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 8) warunki i zasady realizacji poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej:
 - a) projektów wspólnych wdrożeń,
 - b) projektów mechanizmu czystego rozwoju.

2. Wykaz gazów cieplarnianych i innych substancji wprowadzanych do powietrza, objętych systemem zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, określa załącznik do ustawy.

Art. 2.

Ilekróć w ustawie jest mowa o:

- 1) akredytowanej niezależnej jednostce – rozumie się przez to jednostkę upoważnioną do oceny dokumentacji projektowej, o której mowa w art. 40 ust. 7 pkt 1, oraz weryfikacji wielkości jednostek redukcji emisji uzyskanych w wyniku realizacji projektu wspólnych wdrożeń, wyłonioną lub wskazaną przez Komitet Nadzorujący;
- 2) aktywności – rozumie się przez to parametry charakteryzujące działalność, której skutkiem jest emisja: wielkość produkcji, wielkość zużycia surowców lub paliw, ilość wytworzonych odpadów, przebyty dystans określony w kilometrach i masę przetransportowanych ładunków;
- 3) bilansowaniu emisji – rozumie się przez to określanie i prognozowanie wielkości emisji, emisji unikniętej, emisji zredukowanej oraz gromadzenie i przetwarzanie informacji o tych wielkościach, przy wykorzystaniu danych gromadzonych na potrzeby polityki krajowej oraz na potrzeby wypełnienia zobowiązań międzynarodowych;
- 4) ekwiwalencie – rozumie się przez to jeden megagram (1 Mg) dwutlenku węgla (CO₂) albo ilość innego gazu cieplarnianego stanowiącą odpowiednik jednego megagrama (1 Mg) dwutlenku węgla (CO₂), obliczoną z wykorzystaniem odpowiedniego współczynnika ocieplenia;
- 5) emisji – rozumie się przez to wprowadzane w wyniku działalności człowieka, bezpośrednio lub pośrednio do powietrza, gazy cieplarniane lub inne substancje;

- 6) emisji unikniętej – rozumie się przez to wielkość emisji, jaka mogłaby zostać wprowadzona do powietrza w danym roku z instalacji w ramach technologii stosowanych powszechnie do wytwarzania określonego produktu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a na skutek zastosowania innego rozwiązania technicznego lub technologicznego albo innych surowców lub paliw w nowej instalacji nie została wprowadzona do powietrza;
- 7) emisji zredukowanej – rozumie się przez to niewynikającą z obniżenia produkcji wielkość emisji, jaka nie została wprowadzona do powietrza w danym roku z instalacji istniejącej wskutek podjętych działań modernizacyjnych, mających na celu obniżenie wielkości emisji przypadającej na jednostkę powstającego produktu lub jednostkę wykorzystywanego surowca, materiału lub paliwa w zakładzie, na którego terenie jest położona instalacja;
- 8) gospodarce leśnej – rozumie się przez to działalność w zakresie urządzania, ochrony i zagospodarowywania lasu, utrzymywania i powiększania zasobów i upraw leśnych oraz pozyskiwania, z wyjątkiem skupu, drewna, żywicy, choinek, karpiny, kory, igliwia i płodów runa leśnego;
- 9) instalacji – rozumie się przez to instalację w rozumieniu art. 3 pkt 6 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.²⁾);
- 10) jednostce Kioto – rozumie się przez to jednostkę poświadczoną redukcji emisji, jednostkę przyznanej emisji, jednostkę redukcji emisji lub jednostkę pochłaniania;
- 11) jednostce pochłaniania – rozumie się przez to jeden megagram (1 Mg) dwutlenku węgla (CO₂) pochłonięty w wyniku:
 - a) działalności człowieka mającej na celu zwiększenie pochłaniania dwutlenku węgla (CO₂) przez gleby użytkowane rolniczo,
 - b) zmian sposobów użytkowania gruntów rolnych lub leśnych, w tym w zakresie zalesiania, ponownego zalesiania i wylesiania,
 - c) prowadzonej gospodarki leśnej;
- 12) jednostce poświadczoną redukcji emisji – rozumie się przez to wyrażoną w ekwiwalencie emisję zredukowaną gazów cieplarnianych lub emisję unikniętą gazów cieplarnianych, otrzymaną w wyniku realizacji projektu mechanizmu czystego rozwoju;
- 13) jednostce przyznanej emisji – rozumie się przez to wyrażoną w ekwiwalencie emisję gazów cieplarnianych przyznaną państwu uprawnionemu zgodnie z Protokołem z Kioto do Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu, sporządzonym w Kioto dnia 11 grudnia 1997 r. (Dz. U. z 2005 r. Nr 203, poz. 1684), zwanym dalej „Protokołem z Kioto”;
- 14) jednostce redukcji emisji – rozumie się przez to wyrażoną w ekwiwalencie emisję zredukowaną gazów cieplarnianych lub emisję unikniętą gazów cieplarnianych lub jeden megagram (1 Mg) pochłoniętego dwutlenku węgla (CO₂), otrzymane w wyniku realizacji projektu wspólnych wdrożeń;
- 15) Komitecie Nadzorującym – rozumie się przez to organ wykonawczy Protokołu z Kioto powołany w celu nadzorowania realizacji projektów wspól-

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. Nr 111, poz. 708, Nr 138, poz. 865, Nr 154, poz. 958, Nr 171, poz. 1056, Nr 199, poz. 1227, Nr 223, poz. 1446 i Nr 227, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 19, poz. 100, Nr 20, poz. 106 i Nr 79, poz. 666.

- nych wdrożeń realizowanych w ramach ścieżki drugiej, o której mowa w art. 37 ust. 3;
- 16) Krajowej rezerwie jednostek Kioto – rozumie się przez to ilość jednostek Kioto, jaką Rzeczpospolita Polska jest obowiązana utrzymywać w Krajowym rejestrze jednostek Kioto w danym okresie rozliczeniowym zgodnie z przepisami prawa międzynarodowego lub przepisami prawa Unii Europejskiej;
 - 17) krajowym pułapie emisji – rozumie się przez to maksymalną wielkość emisji, jaka może być wyemitowana na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w danym okresie rozliczeniowym, wynikającą z przepisów prawa międzynarodowego lub przepisów prawa Unii Europejskiej;
 - 18) okresie rozliczeniowym – rozumie się przez to przedział czasu, w którym są określane emisje w celu uzyskania informacji niezbędnych do wsparcia działań zmierzających do wywiązania się Rzeczypospolitej Polskiej z zobowiązań międzynarodowych w zakresie redukcji emisji;
 - 19) państwach uprawnionych – rozumie się przez to państwa wymienione w Załączniku I do Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu, sporządzonej w Nowym Jorku dnia 9 maja 1992 r. (Dz. U. z 1996 r. Nr 53, poz. 238), zwanej dalej „Konwencją Klimatyczną”, które ratyfikowały Protokół z Kioto, zgodnie z art. 1 ust. 7 Protokołu z Kioto;
 - 20) podmiocie korzystającym ze środowiska – rozumie się przez to podmiot korzystający ze środowiska w rozumieniu art. 3 pkt 20 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;
 - 20a) podwójnym liczeniu redukcji emisji – rozumie się przez to przekazanie jednostek redukcji emisji nabywcy i nieobniżenie liczby uprawnień do emisji, które przyznano instalacji w sytuacji, w której realizacja projektu wspólnych wdrożeń wpływa na obniżenie emisji gazów cieplarnianych z instalacji objętych systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych;
 - 21) poziomie bazowym – rozumie się przez to szacunkową, określoną z największym prawdopodobieństwem, wielkość emisji gazów cieplarnianych, jaka miałyby miejsce w przypadku, gdyby projekt wspólnych wdrożeń lub projekt mechanizmu czystego rozwoju nie został zrealizowany, stanowiącą poziom odniesienia pozwalający określić emisję zredukowaną lub emisję unikniętą;
 - 22) projekcie mechanizmu czystego rozwoju – rozumie się przez to przedsięwzięcie realizowane przez państwo uprawnione na terytorium innego państwa niż państwo uprawnione, które ma na celu redukcję lub uniknięcie emisji gazów cieplarnianych, a także pochłanianie dwutlenku węgla (CO₂) będące następstwem zalesiania lub ponownego zalesiania;
 - 23) projekcie wspólnych wdrożeń – rozumie się przez to przedsięwzięcie realizowane przez państwo uprawnione na terytorium innego państwa uprawnionego, które ma na celu redukcję, uniknięcie emisji gazów cieplarnianych lub pochłanianie dwutlenku węgla (CO₂);
 - 24) prowadzącym instalację – rozumie się przez to prowadzącą instalację w rozumieniu art. 3 pkt 31 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;
 - 25) uprawnieniu do emisji – rozumie się przez to uprawnienie do emisji w rozumieniu przepisów o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych;

- 26) urządzeniu – rozumie się przez to urządzenie w rozumieniu art. 3 pkt 42 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;
- 27) zakładzie – rozumie się przez to zakład w rozumieniu art. 3 pkt 48 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;
- 28) źródle emisji – rozumie się przez to instalację lub jej część, której eksploatacja powoduje emisję.

Rozdział 2

Krajowy ośrodek bilansowania i zarządzania emisjami

Art. 3.

1. Tworzy się Krajowy ośrodek bilansowania i zarządzania emisjami, zwany dalej „Krajowym ośrodkiem”.
2. Do zadań Krajowego ośrodka należy:
 - 1) wykonywanie zadań związanych z funkcjonowaniem Krajowego systemu bilansowania i prognozowania emisji, w tym prowadzenie Krajowej bazy o emisjach gazów cieplarnianych i innych substancji, zwanej dalej „Krajową bazą”;
 - 2) prowadzenie Krajowego rejestru jednostek Kioto i uprawnień do emisji;
 - 3) opiniowanie wniosków o wydanie listu popierającego oraz wniosków o wydanie listu zatwierdzającego realizację projektów wspólnych wdrożeń realizowanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 4) prowadzenie wykazu projektów wspólnych wdrożeń realizowanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej posiadających listy popierające lub listy zatwierdzające;
 - 5) prowadzenie wykazu jednostek uprawnionych do weryfikacji raportów dotyczących osiągniętych efektów związanych z redukcją emisji gazów cieplarnianych w ramach Krajowego systemu zielonych inwestycji lub projektów wspólnych wdrożeń oraz sporządzanie raportów, o których mowa w art. 40 ust. 7 pkt 2;
 - 6) sporządzanie raportów i prognoz dotyczących wielkości emisji;
 - 7) opracowywanie metodyki ustalania wielkości emisji dla poszczególnych rodzajów instalacji lub aktywności oraz metodyki wyznaczania wskaźników emisji na jednostkę wyprodukowanego towaru, zużytego paliwa lub surowca;
 - 8) opracowywanie wskaźników emisji na jednostkę wyprodukowanego towaru, zużytego paliwa lub surowca;
 - 9) monitorowanie działań związanych z realizacją projektów wspólnych wdrożeń i projektów mechanizmów czystego rozwoju oraz innych projektów powodujących redukcję lub uniknięcie emisji gazów cieplarnianych;
 - 10) administrowanie systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, a w szczególności:
 - a) prowadzenie, w formie elektronicznej, bazy danych zawierającej informacje o instalacjach objętych systemem niezbędne do opracowania projektu krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji dla instalacji objętych systemem oraz wykazu, o którym mowa w art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. Nr 122, poz. 695), oraz monitorowania

- sposobu wywiązania się przez prowadzących instalacje z obowiązków związanych z uczestnictwem w systemie,
- b) prowadzenie, w formie elektronicznej, bazy danych zawierającej informacje o operatorach statków powietrznych wykonujących operacje lotnicze objęte systemem niezbędne do monitorowania sposobu wywiązania się przez operatorów statków powietrznych z obowiązków związanych z uczestnictwem w systemie,
 - c) opiniowanie planów monitorowania, o których mowa w art. 51 ust. 1 ustawy z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych,
 - d) zbieranie danych i opracowywanie analiz dotyczących systemu,
 - e) opracowywanie projektu krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji dla instalacji objętych systemem oraz wykazu, o którym mowa w art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych,
 - f) opracowywanie sprawozdań dotyczących systemu w zakresie uczestnictwa w systemie instalacji i operatorów statków powietrznych,
 - g) udzielanie wyjaśnień, opracowywanie materiałów informacyjnych i szkoleniowych oraz prowadzenie szkoleń dotyczących funkcjonowania systemu,
 - h) współpraca z organami administracji publicznej w zakresie związanym z funkcjonowaniem systemu oraz realizacją zobowiązań międzynarodowych w zakresie systemu,
 - i) prowadzenie wykazu jednostek uprawnionych do weryfikacji raportów określonych w ustawie z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych sporządzanych przez operatorów statków powietrznych i prowadzących instalacje,
 - j) prowadzenie aukcji uprawnień do emisji,
 - k) opiniowanie, na wniosek ministra właściwego do spraw środowiska, projektów aktów prawnych i dokumentów dotyczących funkcjonowania systemu,
 - l) sporządzanie wykazów prowadzących instalacje oraz operatorów statków powietrznych, którzy naruszyli obowiązki związane z uczestnictwem w systemie, i przekazywanie ich ministrowi właściwemu do spraw środowiska.
3. Do zadań Krajowego ośrodka należy także sporządzanie zestawień informacji i raportów, w szczególności na potrzeby:
- 1) statystyki publicznej;
 - 2) systemu opłat za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza;
 - 3) systemu bilansowania emisji gazów cieplarnianych;
 - 4) systemu bilansowania i rozliczania wielkości emisji dwutlenku siarki (SO₂) i tlenków azotu (NO_x) dla dużych źródeł spalania;
 - 5) sprawozdawczości w ramach systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych;
 - 6) bieżącej oceny jakości powietrza, w tym analiz modelowych.
4. Krajowy ośrodek może także sporządzać, na podstawie informacji zawartych w Krajowej bazie, inne zestawienia informacji i raporty na potrzeby organów ad-

ministracji publicznej oraz organizacji samorządu gospodarczego i organizacji pracodawców.

5. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, listę zestawień informacji i raportów, o których mowa w ust. 3, oraz terminy ich przekazywania, kierując się potrzebą zapewnienia organom administracji publicznej pełnego i terminowego dostępu do informacji na temat wielkości emisji.
6. Zestawienia informacji i raporty wpisane na listę, o której mowa w ust. 5, są przekazywane organom administracji publicznej nieodpłatnie.

Art. 4.

1. Wykonywanie zadań Krajowego ośrodka powierza się Instytutowi Ochrony Środowiska w Warszawie.
2. (uchylony).

Art. 5.

1. Minister właściwy do spraw środowiska sprawuje nadzór nad wykonywaniem zadań przez Krajowy ośrodek.
2. Krajowy ośrodek w terminie do dnia 31 stycznia każdego roku przedkłada ministrowi właściwemu do spraw środowiska sprawozdanie z wykonania zadań za poprzedni rok kalendarzowy.
3. W przypadku gdy sprawozdanie jest niepełne lub budzi zastrzeżenia, minister właściwy do spraw środowiska może zażądać uzupełnienia sprawozdania lub udzielenia dodatkowych wyjaśnień w wyznaczonym przez siebie terminie.
4. Jeżeli w wyznaczonym terminie Krajowy ośrodek nie uzupełni sprawozdania lub nie złoży żądanych wyjaśnień, a także gdy złożone sprawozdanie nadal budzi zastrzeżenia, minister właściwy do spraw środowiska może zlecić imiennie upoważnionym pracownikom obsługującego go urzędu przeprowadzenie kontroli w zakresie zadań wykonywanych przez Krajowy ośrodek.
5. W przypadku gdy w wyniku przeprowadzonej kontroli zostaną stwierdzone istotne uchybienia w wykonywaniu zadań przez Krajowy ośrodek, minister właściwy do spraw środowiska może odwołać dyrektora Instytutu Ochrony Środowiska przed upływem jego kadencji, bez zasięgnięcia opinii, o której mowa w art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 25 lipca 1985 r. o jednostkach badawczo-rozwojowych (Dz. U. z 2008 r. Nr 159, poz. 993).

Art. 5a.

Minister właściwy do spraw środowiska, w terminie do dnia 30 czerwca każdego roku, przedkłada Radzie Ministrów informację o realizacji zadań wynikających z niniejszej ustawy oraz z ustawy z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych wraz z wykazem środków wydatkowanych na realizację tych zadań.

Rozdział 3

Krajowy system bilansowania i prognozowania emisji

Art. 6.

1. Tworzy się Krajowy system bilansowania i prognozowania emisji, zwany dalej „Krajowym systemem”, w ramach którego są gromadzone, przetwarzane, szacowane, prognozowane, bilansowane i zestawiane informacje o emisjach.
2. Krajowy system obejmuje informacje o:
 - 1) wielkościach emisji gazów cieplarnianych i innych substancji wprowadzanych do powietrza przez podmioty korzystające ze środowiska;
 - 2) wielkościach produkcji oraz charakterystyce surowców i paliw towarzyszących emisjom;
 - 3) środkach technicznych mających na celu zapobieganie lub ograniczanie emisji;
 - 4) wielkościach emisji zredukowanej i emisji unikniętej w wyniku przedsięwzięć realizowanych przez podmioty korzystające ze środowiska oraz terminach osiągnięcia tych redukcji;
 - 5) planowanych terminach uruchomienia nowych przedsięwzięć oraz wielkości emisji gazów cieplarnianych i innych substancji wprowadzanych do powietrza z tych przedsięwzięć;
 - 6) aktywnościach związanych z prowadzeniem działalności przemysłowej, transportem, rolnictwem, leśnictwem i usługami;
 - 7) prognozach zmian aktywności dla poszczególnych sektorów gospodarki.
3. Informacje, o których mowa w ust. 2, gromadzi się w Krajowej bazie.
4. Krajową bazę prowadzi Krajowy ośrodek.

Art. 7.

1. Podmiot korzystający ze środowiska sporządza i wprowadza do Krajowej bazy, w terminie do końca lutego każdego roku, raport zawierający informacje wskazane w art. 6 ust. 2 pkt 1–5, dotyczące poprzedniego roku kalendarzowego.
2. W przypadku gdy obowiązek sporządzenia i wprowadzenia raportu jest związany z eksploatacją instalacji, podmiotem obowiązany do sporządzenia i wprowadzenia raportu jest prowadzący instalację.
3. Wielkości emisji, o których mowa w art. 6 ust. 2 pkt 1, ustala się na podstawie prowadzonych pomiarów lub na podstawie informacji o wielkości produkcji, zużyciu paliw lub surowców i odpowiadających tym wielkościom wskaźników emisji.
4. Minister właściwy do spraw środowiska może określić, w drodze rozporządzenia, sposoby ustalania wielkości emisji dla poszczególnych rodzajów instalacji, kierując się potrzebą zapewnienia wysokiej jakości danych o emisji, w tym zapewnienia ich wiarygodności i spójności, oraz biorąc pod uwagę rozwój w zakresie dostępnych metod i technologii służących redukcji emisji.
5. Dla instalacji o sezonowej lub technologicznej zmienności emisji w ciągu roku, wynikającej z charakteru i sposobu eksploatacji, wielkość emisji z instalacji określa się w podziale na kwartały lub miesiące.
6. Minister właściwy do spraw środowiska może określić, w drodze rozporządzenia, rodzaje instalacji, których eksploatacja powoduje sezonową lub technolo-

- giczną zmienność emisji w ciągu roku wynikającą z charakteru i sposobu eksploatacji instalacji, kierując się potrzebą uzyskania reprezentatywnych danych.
7. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, wzór formularza raportu oraz sposób jego wprowadzania do Krajowej bazy, kierując się potrzebą zapewnienia sprawnego funkcjonowania Krajowej bazy oraz jednolitości i kompletności danych zawartych w tej bazie.
 8. Jeżeli przedsięwzięcia, o których mowa w art. 6 ust. 2 pkt 4 i 5, są realizowane przy wsparciu ze środków publicznych, informacje o wielkościach emisji unikniętej lub emisji zredukowanej i terminach osiągnięcia tych redukcji oraz informacje o wielkościach emisji i całkowitych kosztach inwestycji, w tym wysokości wsparcia ze środków publicznych, przekazują:
 - 1) Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, zwany dalej „Narodowym Funduszem”, w zakresie środków wydatkowanych i przekazywanych przez Narodowy Fundusz oraz wojewódzkie fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej;
 - 2) powiaty;
 - 3) gminy;
 - 4) dysponenci środków publicznych, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240).

Art. 8.

1. W terminie do dnia 15 marca każdego roku Krajowy ośrodek przeprowadza analizę zawartych w raportach informacji wprowadzonych przez podmioty korzystające ze środowiska do Krajowej bazy za poprzedni rok kalendarzowy.
2. W przypadku gdy z informacji zawartych w raportach dotyczących instalacji, których eksploatacja wymaga pozwolenia zintegrowanego albo pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, wynika, że wielkość emisji którejkolwiek z substancji różni się od podanej w poprzednim roku o więcej niż 10% i nie wynika to ze zmniejszenia produkcji w takiej samej proporcji, Krajowy ośrodek przekazuje wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska w terminie do dnia 15 kwietnia każdego roku raporty dotyczące tych instalacji w celu dokonania oceny informacji w nich zawartych.
3. Raporty są przekazywane wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska właściwemu ze względu na miejsce położenia instalacji, której dotyczy raport.
4. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska w terminie do dnia 15 grudnia każdego roku dokonuje oceny informacji zawartych w raportach.
5. W przypadku stwierdzenia, że różnica wielkości emisji jest wynikiem zmian w sposobie funkcjonowania instalacji, w tym przeprowadzonej modernizacji, zmian technicznych, zmiany paliwa lub surowca lub innych zmian skutkujących zmianą aktywności, wojewódzki inspektor ochrony środowiska informuje o tym Krajowy ośrodek.
6. W przypadku stwierdzenia w raportach błędów pisarskich, rachunkowych lub innych oczywistych omyłek wojewódzki inspektor ochrony środowiska informuje o tym Krajowy ośrodek i podmiot korzystający ze środowiska, który sporządził raport.
7. Krajowy ośrodek, na podstawie informacji przekazanych przez wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, dokonuje zmian w Krajowej bazie.

8. Krajowy ośrodek ocenia informacje zawarte w raporcie w zakresie emisji dwutlenku węgla (CO₂) z instalacji objętych systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych po otrzymaniu raportu, o którym mowa w przepisach o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych.

Art. 9.

1. Właściwi ministrowie w zakresie swojej właściwości sporządzają i przekazują ministrowi właściwemu do spraw środowiska prognozy zmian aktywności dla następujących sektorów gospodarki:
 - 1) elektroenergetyki;
 - 2) zaopatrzenia w ciepło sieciowe;
 - 3) górnictwa;
 - 4) przemysłu rafineryjnego;
 - 5) hutnictwa żelaza i stali;
 - 6) hutnictwa metali nieżelaznych;
 - 7) koksownictwa;
 - 8) przemysłu cementowego;
 - 9) przemysłu wapienniczego;
 - 10) przemysłu ceramicznego;
 - 11) przemysłu szklarskiego;
 - 12) przemysłu drzewnego;
 - 13) przemysłu papierniczego;
 - 14) przemysłu chemicznego;
 - 15) leśnictwa;
 - 16) rolnictwa;
 - 17) transportu.
2. Prognozy zmian aktywności nie stanowią dokumentów planistycznych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2009 r. Nr 84, poz. 712).
3. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:
 - 1) zakres informacji w odniesieniu do poszczególnych sektorów gospodarki, jaki powinien być zawarty w prognozach zmian aktywności,
 - 2) przedziały czasowe, dla których sporządza się prognozy zmian aktywności,
 - 3) terminy przekazywania prognoz zmian aktywności ministrowi właściwemu do spraw środowiska– kierując się potrzebą zapewnienia kompletności, spójności oraz wiarygodności informacji zawartych w prognozach zmian aktywności oraz koniecznością terminowego wypełniania zobowiązań Rzeczypospolitej Polskiej, wynikających z przepisów prawa Unii Europejskiej lub umów międzynarodowych z zakresu ochrony środowiska, w zakresie opracowywania prognoz wielkości emisji.
4. Informacje o prognozach zmian aktywności Krajowy ośrodek zamieszcza w Krajowej bazie.

Art. 10.

1. Na podstawie informacji zawartych w Krajowej bazie Krajowy ośrodek przygotowuje i przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska krajowy ra-

port o wielkościach emisji gazów cieplarnianych i innych substancji za rok poprzedni, w terminie do dnia 30 września każdego roku.

2. Krajowy raport o wielkościach emisji gazów cieplarnianych i innych substancji obejmuje:
 - 1) bilans emisji sporządzony na podstawie raportów zawartych w Krajowej bazie;
 - 2) bilans emisji sporządzony na podstawie informacji, o których mowa w art. 7 ust. 8.

Art. 11.

Krajowy ośrodek przygotowuje i przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska, na 30 dni przed terminami wynikającymi z przepisów prawa Unii Europejskiej lub umów międzynarodowych z zakresu ochrony środowiska, roczne inwentaryzacje emisji:

- 1) gazów cieplarnianych, zgodnie z wytycznymi do Konwencji Klimatycznej;
- 2) substancji określonych w Konwencji w sprawie transgranicznego zanieczyszczenia powietrza na dalekie odległości, sporządzonej w Genewie dnia 13 listopada 1979 r. (Dz. U. z 1985 r. Nr 60, poz. 311 oraz z 1988 r. Nr 40, poz. 313);
- 3) substancji, dla których poziomy emisji lub stężeń zostały określone w przepisach prawa Unii Europejskiej.

Art. 12.

1. Krajowy ośrodek opracowuje prognozy wielkości emisji w celu realizacji zadań wynikających z przepisów prawa Unii Europejskiej lub umów międzynarodowych z zakresu ochrony środowiska oraz polityki ekologicznej państwa i przekazuje je ministrowi właściwemu do spraw środowiska na 60 dni przed wymaganym terminem.
2. Przy opracowywaniu prognoz wielkości emisji pod uwagę bierze się w szczególności:
 - 1) krótkookresowe i długookresowe prognozy makroekonomiczne;
 - 2) krajowe i sektorowe polityki i strategie gospodarcze;
 - 3) przekazywane przez właściwych ministrów prognozy zmian aktywności, o których mowa w art. 9 ust. 1;
 - 4) informacje dotyczące:
 - a) podejmowanych działań przyczyniających się do ograniczania lub redukcji emisji,
 - b) rodzajów stosowanych instrumentów prawnych, ekonomicznych i administracyjnych wspomagających redukcję emisji,
 - c) oceny stanu jakości powietrza wykonanej w ramach państwowego monitoringu środowiska.
3. Prognozy wielkości emisji obejmują okres 10 lat i są aktualizowane po upływie 5 lat.

Rozdział 4

Zarządzanie emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji

Art. 13.

1. Tworzy się system zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, zwany dalej „systemem zarządzania”, w celu:
 - 1) zarządzania krajowymi pułapami emisji oraz zapewnienia ich trwałego nieprzekraczania;
 - 2) ograniczania emisji do wymaganych pułapów, jeżeli krajowe pułapy emisji zostały przekroczone;
 - 3) zarządzania niewykorzystanymi częściami krajowych pułapów emisji.
2. W skład systemu zarządzania wchodzi:
 - 1) Krajowy system;
 - 2) system bilansowania i rozliczania wielkości emisji dwutlenku siarki (SO₂) i tlenków azotu (NO_x) dla dużych źródeł spalania, określony w przepisach o systemie bilansowania i rozliczania wielkości emisji dwutlenku siarki (SO₂) i tlenków azotu (NO_x) dla dużych źródeł spalania;
 - 3) system handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, określony w przepisach o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych;
 - 4) obrót i zarządzanie jednostkami Kioto.

Art. 14.

Realizacja programów i projektów związanych z ochroną środowiska, ograniczaniem emisji lub unikaniem emisji gazów cieplarnianych, pochłanianiem oraz sekwestracją dwutlenku węgla (CO₂) może odbywać się w szczególności w ramach:

- 1) Krajowego systemu zielonych inwestycji;
- 2) projektów wspólnych wdrożeń;
- 3) projektów mechanizmu czystego rozwoju.

Art. 15.

1. W przypadku gdy z informacji uzyskanych w ramach Krajowego systemu wynika, że wielkość emisji powoduje lub może powodować przekroczenie krajowego pułapu emisji, Krajowy ośrodek opracowuje projekt Krajowego planu redukcji emisji i przedkłada go ministrowi właściwemu do spraw środowiska.
2. Krajowy plan redukcji emisji przyjmuje, w drodze rozporządzenia, Rada Ministrów, kierując się potrzebą ograniczenia emisji i trwałego nieprzekraczania krajowych pułapów emisji w przyszłości oraz biorąc pod uwagę interesy gospodarcze Rzeczypospolitej Polskiej oraz jej zobowiązania wynikające z przepisów prawa Unii Europejskiej lub umów międzynarodowych z zakresu ochrony środowiska.
3. Krajowy plan redukcji emisji powinien zawierać w szczególności:
 - 1) określenie substancji, których plan dotyczy, wraz z podaniem zakresu przekroczenia krajowego pułapu emisji tych substancji;
 - 2) wykaz sektorów gospodarki objętych planem;

- 3) określenie podstawowych kierunków i zakresu działań dla poszczególnych sektorów gospodarki, niezbędnych do przywrócenia krajowego pułapu emisji;
 - 4) określenie sposobu dokumentowania realizacji planu i jego efektów przez Krajowy ośrodek.
4. W przypadku przyjęcia Krajowego planu redukcji emisji organy administracji publicznej są obowiązane do dokonania analizy dotyczącej konieczności ograniczenia lub cofnięcia pozwoleń zintegrowanych albo pozwoleń na wprowadzanie gazów lub pyłów, niezbędnych dla osiągnięcia celów wynikających z planu.

Art. 16.

[1. W przypadku gdy Rada Ministrów przyjmie Krajowy plan redukcji emisji, minister właściwy do spraw środowiska, w porozumieniu z ministrami właściwymi do spraw gospodarki, transportu, rolnictwa, budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej oraz gospodarki morskiej, z każdym w zakresie jego właściwości, określi, w drodze rozporządzenia, sektorowe plany redukcji emisji, kierując się ustaleniami Krajowego planu redukcji emisji oraz potrzebą zapewnienia ograniczania emisji, a także nieprzekraczania w przyszłości krajowych pułapów emisji dla poszczególnych sektorów gospodarki.]

Nowe brzmienie ust. 1 w art. 16 wchodzi w życie z dn. 1.01.2013 r. (Dz. U. z 2012 r. poz. 951).

<1. W przypadku gdy Rada Ministrów przyjmie Krajowy plan redukcji emisji, minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrami właściwymi do spraw: gospodarki, transportu, rolnictwa, budownictwa, lokalnego planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa oraz gospodarki morskiej, z każdym w zakresie jego właściwości, określi, w drodze rozporządzenia, sektorowe plany redukcji emisji, kierując się ustaleniami Krajowego planu redukcji emisji oraz potrzebą zapewnienia ograniczania emisji, a także nieprzekraczania w przyszłości krajowych pułapów emisji dla poszczególnych sektorów gospodarki.>

2. Sektorowy plan redukcji emisji powinien zawierać w szczególności:
- 1) zakres ograniczenia emisji, których krajowe pułapy emisji zostały przekroczone;
 - 2) terminy obowiązywania ograniczeń;
 - 3) listę podmiotów korzystających ze środowiska obowiązanych do ograniczenia emisji, których krajowe pułapy emisji zostały przekroczone, albo kryteria kwalifikowania instalacji do objęcia obowiązkiem ograniczenia emisji;
 - 4) dla instalacji objętych planem:
 - a) standardy emisji substancji, których krajowe pułapy emisji zostały przekroczone, jeżeli takie standardy jeszcze nie obowiązują, lub
 - b) zaostrzone standardy emisji substancji, których krajowe pułapy emisji zostały przekroczone, jeżeli takie standardy już obowiązują, lub
 - c) wskaźniki emisji substancji na jednostkę wyprodukowanego towaru, zużytego paliwa lub surowca
– obowiązujące w trakcie realizowania planu;
 - 5) zakres i sposób prowadzenia pomiarów wielkości emisji albo sposób określania wielkości emisji na podstawie wskaźników emisji oraz częstotliwość przekazywania wyników wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska.

3. W przypadku przekroczenia krajowego pułapu emisji podmioty korzystające ze środowiska i objęte sektorowym planem redukcji emisji są obowiązane, w zakresie określonym w tym planie, do:
 - 1) ograniczenia emisji, których krajowe pułapy emisji zostały przekroczone;
 - 2) przestrzegania standardów emisji lub zaostrzonych standardów emisji, określonych w sektorowym planie redukcji emisji, lub dotrzymania wskaźników emisji na jednostkę wyprodukowanego towaru, zużytego paliwa lub surowca;
 - 3) wykonywania dodatkowych obowiązków związanych z ograniczaniem emisji, polegających na:
 - a) prowadzeniu pomiarów wielkości emisji lub ustalaniu wielkości emisji na podstawie wskaźników emisji,
 - b) przekazywaniu wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska, ze wskazaną częstotliwością, wyników prowadzonych pomiarów.
4. Minister właściwy do spraw środowiska może zawierać porozumienia z podmiotami w zakresie dobrowolnej redukcji emisji w sektorach gospodarki objętych Krajowym planem redukcji emisji. Jeżeli porozumienie obejmuje stworzenie dodatkowych zachęt finansowych dla przedsiębiorcy, wymaga uzgodnienia z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych.

Rozdział 5

Krajowy rejestr jednostek Kioto i uprawnień do emisji

Art. 17.

1. Jednostki Kioto i uprawnienia do emisji są utrzymywane w Krajowym rejestrze jednostek Kioto i uprawnień do emisji, zwanym dalej „Krajowym rejestrze”.
2. Krajowy rejestr jest prowadzony przez Krajowy ośrodek w formie elektronicznej bazy danych.
3. Krajowy rejestr działa na zasadach określonych w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 920/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie standaryzowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 270 z 14.10.2010, str. 1).
4. Jednostki Kioto należące do Skarbu Państwa są utrzymywane na krajowym rachunku posiadania uprawnień w rejestrze Unii, o którym mowa w art. 12 ust. 2 rozporządzenia Komisji, o którym mowa w ust. 3.
- 4a. Uprawnienia do emisji są utrzymywane na rachunku posiadania operatora, rachunku operatora statków powietrznych w Unii, osobistym rachunku posiadania albo krajowym rachunku posiadania, określonych w rozporządzeniu Komisji, o którym mowa w ust. 3.
5. Krajowy ośrodek określa w regulaminie szczegółowe warunki otwierania, administrowania i utrzymywania rachunku prowadzącego instalację i osobistych rachunków posiadania w Krajowym rejestrze.
6. Krajowy ośrodek zamieszcza regulamin na swojej stronie internetowej.

Rozdział 6

Obrót i zarządzanie jednostkami Kioto

Art. 18.

1. Jednostki Kioto mogą być:
 - 1) wykorzystywane do wypełnienia zobowiązania do redukcji emisji gazów cieplarnianych wynikającego z Protokołu z Kioto;
 - 2) przedmiotem międzynarodowego obrotu;
 - 3) przenoszone na kolejny okres rozliczeniowy, z wyjątkiem jednostek pochłaniania.
2. Międzynarodowy obrót jednostkami Kioto prowadzi się zgodnie z postanowieniami Protokołu z Kioto oraz decyzjami Konferencji Stron Konwencji Klimatycznej służącej jako spotkanie Stron Protokołu z Kioto.
3. Jednostki przyznanej emisji mogą być dodatkowo wykorzystywane do zamiany na:
 - 1) jednostki redukcji emisji odpowiadające redukcji lub uniknięciu emisji gazów cieplarnianych uzyskane w ramach projektów wspólnych wdrożeń zrealizowanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 2) uprawnienia do emisji w ramach systemu handlu uprawnieniami do emisji.
4. Uprawnienia do emisji w ramach systemu handlu uprawnieniami do emisji mogą być zamieniane na jednostki przyznanej emisji.
5. Jednostki pochłaniania mogą być dodatkowo wykorzystywane do zamiany na jednostki redukcji emisji odpowiadające pochłanianiu dwutlenku węgla (CO₂) uzyskanemu w wyniku realizacji projektów wspólnych wdrożeń na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
6. Jednostki przyznanej emisji mogą być przenoszone na kolejne okresy rozliczeniowe bez ograniczeń ilościowych.
7. Jednostki redukcji emisji i jednostki poświadczonej redukcji emisji mogą być przenoszone na kolejne okresy rozliczeniowe w ilości nie większej niż 2,5% krajowego pułapu emisji gazów cieplarnianych określonego w Protokole z Kioto.

Art. 19.

1. Obrót, o którym mowa w art. 18 ust. 1 pkt 2, następuje na podstawie umowy zawieranej między Rzeczpospolitą Polską a państwem uprawnionym lub upoważnionym przez to państwo podmiotem.
2. Umowy, o których mowa w ust. 1, mogą być zawierane jako umowy międzynarodowe zgodnie z przepisami ustawy z dnia 14 kwietnia 2000 r. o umowach międzynarodowych (Dz. U. Nr 39, poz. 443 oraz z 2002 r. Nr 216, poz. 1824) albo jako umowy cywilnoprawne.
3. Zawarcie umowy cywilnoprawnej wymaga uzyskania zgody Rady Ministrów.
4. Umowa cywilnoprawna, w terminie 14 dni od dnia jej zawarcia, jest przekazywana Radzie Ministrów do wiadomości.

Art. 20.

Organem właściwym w sprawach, o których mowa w art. 18 i 19, jest minister właściwy do spraw środowiska.

Art. 21.

1. Krajowy ośrodek przedkłada ministrowi właściwemu do spraw środowiska informacje i dane dotyczące oszacowania liczby jednostek przyznanej emisji, które mogą zostać zbyte.
2. Przy szacowaniu liczby jednostek przyznanej emisji bierze się pod uwagę informacje dotyczące:
 - 1) przewidywanej całkowitej krajowej emisji gazów cieplarnianych w okresie rozliczeniowym 2008–2012;
 - 2) całkowitej rzeczywistej krajowej emisji gazów cieplarnianych dostępne za ostatni rok;
 - 3) całkowitej rzeczywistej emisji z instalacji objętych systemem handlu uprawnieniami do emisji dostępne za ostatni rok;
 - 4) liczby jednostek przyznanej emisji przeznaczonych do zamiany na uprawnienia do emisji przyznawane instalacjom w ramach systemu handlu uprawnieniami do emisji;
 - 5) liczby jednostek przyznanej emisji przeznaczonych do zamiany na jednostki redukcji emisji dla projektów wspólnych wdrożeń realizowanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 6) poziomu Krajowej rezerwy jednostek Kioto;
 - 7) przewidywanej liczby jednostek przyznanej emisji przeznaczonych do przeniesienia na kolejny okres rozliczeniowy;
 - 8) wielkości popytu i podaży jednostek przyznanej emisji na rynku międzynarodowym;
 - 9) dotychczasowej liczby zbytych jednostek przyznanej emisji.

Rozdział 7**Krajowy system zielonych inwestycji****Art. 22.**

1. Tworzy się Krajowy system zielonych inwestycji, w ramach którego środki uzyskane ze zbycia w latach 2009–2012 jednostek przyznanej emisji są przeznaczone na dofinansowanie realizacji na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej:
 - 1) programów lub projektów związanych z ochroną środowiska, w szczególności z ograniczeniem lub unikaniem krajowej emisji gazów cieplarnianych, pochłanianiem lub sekwestracją dwutlenku węgla (CO₂);
 - 2) działań adaptacyjnych do zmian klimatu;
 - 3) innych działań związanych z ochroną powietrza.
2. Programy lub projekty, o których mowa w ust. 1, są realizowane w obszarach:
 - 1) poprawy efektywności energetycznej w różnych sektorach gospodarki;
 - 2) poprawy efektywności wykorzystania węgla, w tym związanej z czystymi technologiami węglowymi;
 - 3) zamiany stosowanego paliwa na paliwo niskoemisyjne;
 - 4) unikania lub redukcji emisji gazów cieplarnianych w sektorze transportu;
 - 5) wykorzystania odnawialnych źródeł energii;

- 6) unikania lub redukcji emisji metanu przez jego odzyskiwanie i wykorzystywanie w przemyśle wydobywczym, gospodarce odpadami i ściekami oraz w gospodarce rolnej, a także przez wykorzystywanie go do produkcji energii;
 - 7) działań związanych z sekwestracją gazów cieplarnianych;
 - 8) innych działań zmierzających do ograniczania lub unikania krajowej emisji gazów cieplarnianych lub pochłaniania dwutlenku węgla (CO₂) oraz adaptacji do zmian klimatu;
 - 9) prowadzenia prac badawczo-rozwojowych w zakresie wykorzystania odnawialnych źródeł energii oraz zaawansowanych i innowacyjnych technologii przyjaznych środowisku;
 - 10) działalności edukacyjnej, w tym prowadzenia szkoleń wspomagających wypełnianie krajowych zobowiązań wynikających z Protokołu z Kioto.
3. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje programów i projektów przeznaczonych do realizacji w obszarach, o których mowa w ust. 2, kierując się koniecznością wypełniania zobowiązań wynikających z przepisów prawa Unii Europejskiej i umów międzynarodowych z zakresu ochrony środowiska oraz potrzebą zapewnienia przejrzystości procedur wyboru programów i projektów, a także mając na uwadze wyznaczone obszary oraz wielkość osiągniętych efektów ekologicznych.

Art. 23.

1. Wpływy pochodzące ze sprzedaży jednostek przyznanej emisji są przekazywane na wyodrębniony rachunek bankowy Narodowego Funduszu, zwany dalej „Rachunkiem klimatycznym”.
2. Niewykorzystane w terminie określonym umową sprzedaży jednostek przyznanej emisji środki na dofinansowanie zadań związanych ze wspieraniem przedsięwzięć realizowanych w ramach programów i projektów objętych Krajowym systemem zielonych inwestycji są, jeżeli umowa tak stanowi, zwracane na wskazany w tej umowie rachunek bankowy.
3. Wpływy pochodzące ze sprzedaży jednostek przyznanej emisji mogą być gromadzone na wyodrębnionych subkontach w ramach Rachunku klimatycznego, jeżeli wynika to z zawartej umowy sprzedaży jednostek przyznanej emisji.
4. Narodowy Fundusz nie pobiera opłat za obsługę Rachunku klimatycznego.

Art. 24.

1. Tworzy się Radę Konsultacyjną jako organ doradczy ministra właściwego do spraw środowiska w zakresie funkcjonowania Krajowego systemu zielonych inwestycji.
2. Do zadań Rady Konsultacyjnej należy opiniowanie spraw związanych z funkcjonowaniem Krajowego systemu zielonych inwestycji, w tym w szczególności opiniowanie:
 - 1) regulaminu naboru wniosków o udzielenie dofinansowania ze środków zgromadzonych na Rachunku klimatycznym;
 - 2) programów i projektów wstępnie zakwalifikowanych do dofinansowania ze środków zgromadzonych na Rachunku klimatycznym.
3. Rada Konsultacyjna przy opiniowaniu programów i projektów, o których mowa w ust. 2 pkt 2, bierze pod uwagę obszary, o których mowa w art. 22 ust. 2, rodzaje przeznaczonych do realizacji programów i projektów, określone w przepi-

sach wydanych na podstawie art. 22 ust. 3, oraz spełnianie warunków niezbędnych do udzielenia pomocy.

4. W skład Rady Konsultacyjnej wchodzi po jednym przedstawicielu:
 - 1) ministra właściwego do spraw środowiska;
 - 2) ministra właściwego do spraw gospodarki;
 - 3) ministra właściwego do spraw finansów publicznych;
 - 4) ministra właściwego do spraw rolnictwa;
 - 5) ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa;
 - 6) ministra właściwego do spraw transportu;
 - 7) ministra właściwego do spraw nauki;
 - 8) Krajowego ośrodka.
5. Przedstawiciela Krajowego ośrodka powołuje i odwołuje minister właściwy do spraw środowiska.
6. Wydatki związane z obsługą Rady Konsultacyjnej są finansowane ze środków zgromadzonych na Rachunku klimatycznym.
7. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze zarządzenia, regulamin prac Rady Konsultacyjnej.

Art. 25.

1. Krajowym systemem zielonych inwestycji zarządza Krajowy operator systemu zielonych inwestycji, zwany dalej „Krajowym operatorem”.
2. Do zadań Krajowego operatora należy:
 - 1) organizowanie naboru wniosków o dofinansowanie ze środków zgromadzonych na Rachunku klimatycznym i ich weryfikacja;
 - 2) sporządzanie listy programów i projektów, które zostały wstępnie zakwalifikowane do dofinansowania ze środków zgromadzonych na Rachunku klimatycznym;
 - 3) nadzorowanie wdrażania i realizacji programów i projektów oraz ocena uzyskanych przez nie efektów ekologicznych;
 - 4) przygotowywanie i przedkładanie ministrowi właściwemu do spraw środowiska raportów wynikających z postanowień umów o sprzedaży jednostek przyznanej emisji;
 - 5) organizowanie pomocy technicznej dla potencjalnych beneficjentów;
 - 6) prowadzenie działalności promocyjnej i informacyjnej o Krajowym systemie zielonych inwestycji;
 - 7) wprowadzanie do Krajowej bazy informacji zawartych w raportach i sprawozdaniach, o których mowa w art. 32 ust. 1;
 - 8) prowadzenie wykazu programów i projektów dofinansowanych ze środków zgromadzonych na Rachunku klimatycznym;
 - 9) sprawowanie kontroli nad wykorzystaniem przez beneficjentów środków.
3. Koszty związane z wykonywaniem zadań, o których mowa w ust. 2, są pokrywane ze środków zgromadzonych na Rachunku klimatycznym, zgodnie z umowami sprzedaży jednostek przyznanej emisji.

Art. 26.

Wykonywanie zadań Krajowego operatora powierza się Narodowemu Funduszowi.

Art. 27.

Minister właściwy do spraw środowiska sprawuje nadzór nad wykonywaniem zadań przez Krajowego operatora.

Art. 28.

1. Dofinansowania ze środków zgromadzonych na Rachunku klimatycznym realizacji programów i projektów, o których mowa w art. 22, dokonuje się w formie dotacji, w tym dotacji przeznaczanych na dopłaty do oprocentowania kredytów bankowych oraz dotacji przeznaczanych na częściową spłatę kapitału kredytów bankowych.
2. W zakresie, w którym dofinansowanie programów i projektów stanowi pomoc spełniającą przesłanki określone w art. 87 ust. 1 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską albo pomoc de minimis, do tego dofinansowania mają zastosowanie szczegółowe warunki udzielania pomocy.
3. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki udzielania pomocy, o której mowa w ust. 2, kierując się potrzebą zapewnienia przejrzystości przyznawania pomocy oraz koniecznością wypełniania zobowiązań wynikających z przepisów prawa Unii Europejskiej i umów międzynarodowych z zakresu ochrony środowiska, wielkością osiągniętych efektów ekologicznych i efektywnością kosztową oraz mając w szczególności na uwadze konieczność zapewnienia zgodności udzielanej pomocy z warunkami jej dopuszczalności, w przypadku gdy odrębne przepisy nie określają szczegółowych warunków udzielania tej pomocy.

Art. 29.

1. Krajowy operator organizuje i prowadzi w trybie konkursowym nabór wniosków o udzielenie dofinansowania ze środków zgromadzonych na Rachunku klimatycznym dla programów lub projektów w ramach Krajowego systemu zielonych inwestycji.
2. Ogłoszenie o naborze wniosków i jego warunkach Krajowy operator zamieszcza w dzienniku o zasięgu ogólnopolskim i na swojej stronie internetowej.
3. Krajowy operator ustala regulamin naboru wniosków, uwzględniając wymagania wynikające z zawartych umów sprzedaży jednostek przyznanej emisji, i podaje go do publicznej wiadomości na swojej stronie internetowej.
4. Regulamin naboru wniosków powinien zawierać:
 - 1) określenie podmiotów mogących ubiegać się o udzielenie dofinansowania ze środków zgromadzonych na Rachunku klimatycznym;
 - 2) procedurę lub procedury wyboru i kryteria oceny programów i projektów;
 - 3) terminy składania wniosków oraz oceny programów i projektów;
 - 4) wzory formularzy wniosków.
5. Regulamin naboru wniosków wymaga zatwierdzenia przez ministra właściwego do spraw środowiska.

Art. 30.

1. Wniosek o udzielenie dofinansowania ze środków zgromadzonych na Rachunku klimatycznym składa się do Krajowego operatora.

2. Krajowy operator dokonuje wstępnego wyboru programów i projektów do dofinansowania ze środków zgromadzonych na Rachunku klimatycznym.
3. Krajowy operator zamieszcza na swojej stronie internetowej:
 - 1) informację o podmiotach, których programy lub projekty zostały wstępnie zakwalifikowane do dofinansowania ze środków zgromadzonych na Rachunku klimatycznym, zwanych dalej „podmiotami”;
 - 2) listę programów i projektów, które zostały wstępnie zakwalifikowane do dofinansowania ze środków zgromadzonych na Rachunku klimatycznym;
 - 3) informację o zakresie, sposobie i warunkach dofinansowania oraz terminie realizacji programów lub projektów, o których mowa w pkt 2.
4. Krajowy operator przedkłada ministrowi właściwemu do spraw środowiska do zaakceptowania listę i informacje, o których mowa w ust. 3.
5. Minister właściwy do spraw środowiska, biorąc pod uwagę wyniki naboru, o którym mowa w art. 29 ust. 1, oraz opinię Rady Konsultacyjnej, akceptuje listę programów i projektów lub odmawia w drodze decyzji administracyjnej akceptacji znajdujących się na liście poszczególnych programów lub projektów.
6. Minister właściwy do spraw środowiska zamieszcza na stronie internetowej urzędu obsługującego tego ministra wykaz podmiotów, których programy lub projekty zostały zaakceptowane, zwanych dalej „beneficjentami”, wraz z listą tych programów i projektów.
7. Krajowy operator po otrzymaniu zaakceptowanej przez ministra właściwego do spraw środowiska listy programów i projektów zawiera umowę o udzielenie dotacji z każdym z beneficjentów albo z beneficjentem i bankiem udzielającym beneficjentowi kredytu na realizację programu lub projektu.

Art. 31.

1. Podmiot, którego program lub projekt znajdujący się na liście, o której mowa w art. 30 ust. 3 pkt 2, nie został zaakceptowany przez ministra właściwego do spraw środowiska, może, w terminie 14 dni od dnia otrzymania decyzji, złożyć wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy do ministra właściwego do spraw środowiska.
2. W przypadku gdy minister właściwy do spraw środowiska utrzyma w mocy swoją decyzję, podmiotowi przysługuje prawo wniesienia skargi do wojewódzkiego sądu administracyjnego, w terminie 14 dni od dnia otrzymania decyzji.
3. Wniesienie skargi nie wstrzymuje zawierania umów o udzielenie dotacji z beneficjentami.

Art. 32.

1. Beneficjent jest obowiązany do:
 - 1) monitorowania osiągniętych efektów związanych z redukcją emisji gazów cieplarnianych i sporządzania raportu określającego osiągnięte efekty;
 - 2) sporządzenia sprawozdania z wydatkowanych środków uzyskanych z Rachunku klimatycznego oraz postępów w realizacji programu lub projektu zgodnie z załączonym do umowy harmonogramem.
2. Raport, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, beneficjent przedkłada Krajowemu operatorowi corocznie w terminie do dnia 31 marca każdego roku.

3. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, beneficjent przedkłada Krajowemu operatorowi co pół roku do końca miesiąca następującego po zakończeniu każdego półrocza.
4. Krajowy operator wprowadza do Krajowej bazy informacje zawarte w raportach i sprawozdaniach, o których mowa w ust. 1.
5. Minister właściwy do spraw środowiska może określić, w drodze rozporządzenia, kryteria wyznaczania poziomów bazowych, w tym wartości wskaźników emisji lub sektorowych poziomów bazowych, kierując się potrzebą prawidłowego określania efektu ekologicznego oraz harmonizacji i efektywności szacowania redukcji lub ograniczania emisji gazów cieplarnianych w wyniku realizacji projektów i programów.

Art. 33.

1. Raport, o którym mowa w art. 32 ust. 1 pkt 1, podlega weryfikacji przez jednostkę uprawnioną, o której mowa w art. 36 ust. 1, w zakresie zgodności informacji w nim zawartych ze stanem faktycznym.
2. Raport nie podlega weryfikacji przez jednostkę uprawnioną, w przypadku gdy:
 - 1) kwota udzielonego beneficjentowi dofinansowania ze środków zgromadzonych na Rachunku klimatycznym nie przekroczyła równowartości 25 tysięcy euro lub
 - 2) szacunkowa wielkość osiągniętych efektów związanych z redukcją emisji gazów cieplarnianych nie przekroczy 20 tysięcy ton ekwiwalentu dwutlenku węgla (CO₂) rocznie.
3. Z weryfikacji, o której mowa w ust. 1, jednostka uprawniona sporządza raport.
4. Raport z weryfikacji jest przedkładany przez beneficjenta Krajowemu operatorowi w terminie do dnia 30 kwietnia roku następującego bezpośrednio po zakończeniu realizacji programu lub projektu.

Art. 34.

Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) formę i układ raportu, o którym mowa w art. 32 ust. 1 pkt 1, oraz zakres zawartych w nim informacji,
 - 2) formę i układ sprawozdania, o którym mowa w art. 32 ust. 1 pkt 2, oraz zakres zawartych w nim informacji,
 - 3) formę i układ raportu z weryfikacji, o którym mowa w art. 33 ust. 3, oraz zakres zawartych w nim informacji
- kierując się potrzebą zapewnienia zupełności i wiarygodności informacji o osiągniętych efektach związanych z redukcją emisji gazów cieplarnianych w ramach Krajowego systemu zielonych inwestycji oraz uwzględniając rodzaj i skalę programów lub projektów realizowanych w ramach tego systemu.

Art. 35.

1. Na podstawie sprawozdań i raportów, o których mowa w art. 32 ust. 1 oraz w art. 33 ust. 3, przedkładanych przez beneficjenta, Krajowy operator przygotowuje i przedkłada ministrowi właściwemu do spraw środowiska, w terminie do dnia 31 maja każdego roku, sprawozdanie dotyczące wdrażanych projektów lub programów oraz osiągniętych przy ich udziale efektów związanych z redukcją emisji gazów cieplarnianych.

2. Sprawozdanie Krajowy operator przekazuje do wiadomości Krajowemu ośrodkowi.
3. Krajowy operator może żądać od beneficjenta niezwłocznego zwrotu całości lub części przyznanych środków lub zawiesić wypłatę kolejnych należności przewidzianych harmonogramem, jeżeli stwierdzi, że otrzymane przez beneficjenta środki są wykorzystywane niezgodnie z warunkami określonymi w umowie o udzielenie dotacji, o której mowa w art. 30 ust. 7.
4. Zwrot środków następuje na Rachunek klimatyczny.

Art. 36.

1. Akredytację jednostek uprawnionych do weryfikacji raportów, o których mowa w art. 32 ust. 1 pkt 1, prowadzi się zgodnie z przepisami ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności (Dz. U. z 2004 r. Nr 204, poz. 2087, z późn. zm.³⁾).
2. Jednostka uprawniona do weryfikacji raportów powinna wykazać się zatrudnieniem co najmniej jednej osoby posiadającej odpowiednie wykształcenie i doświadczenie zawodowe gwarantujące prawidłowe prowadzenie weryfikacji.
3. Krajowy ośrodek prowadzi wykaz jednostek uprawnionych do weryfikacji i zamieszcza go na swojej stronie internetowej.
4. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, wymagania w zakresie wykształcenia i doświadczenia zawodowego osób, o których mowa w ust. 2, kierując się koniecznością zapewnienia rzetelności i odpowiedniego poziomu weryfikacji raportów.

Rozdział 8

Realizacja projektów wspólnych wdrożeń na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej

Art. 37.

1. Projekt wspólnych wdrożeń na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej może być realizowany w ramach procedury krajowej realizacji projektu lub procedury międzynarodowej realizacji projektu, zwanych dalej „ścieżkami”.
2. Procedura krajowa realizacji projektu wspólnych wdrożeń, zwana dalej „ścieżką pierwszą”, obejmuje tryb postępowania dotyczący zatwierdzania tego projektu oraz sposób jego monitorowania, oceny i weryfikacji.
3. Procedura międzynarodowa realizacji projektu wspólnych wdrożeń, zwana dalej „ścieżką drugą”, obejmuje tryb postępowania dotyczący zatwierdzania tego projektu oraz sposób jego monitorowania, oceny i weryfikacji określony w decyzjach Konferencji Stron Konwencji Klimatycznej służącej jako spotkanie Stron Protokołu z Kioto i Komitetu Nadzorującego.
4. Podmiot realizujący projekt wspólnych wdrożeń składając wniosek o wydanie listu zatwierdzającego, o którym mowa w art. 40 ust. 6, dokonuje wyboru jednej ze ścieżek.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 64, poz. 565 i Nr 267, poz. 2258, z 2006 r. Nr 170, poz. 1217, Nr 235, poz. 1700 i Nr 249, poz. 1832 i 1834, z 2007 r. Nr 21, poz. 124 i Nr 192, poz. 1381, z 2008 r. Nr 157, poz. 976 i Nr 227, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 18, poz. 97.

Art. 38.

1. Realizacja projektu wspólnych wdrożeń, niezależnie od wybranej ścieżki, wymaga uzyskania listu popierającego, a następnie listu zatwierdzającego, wydanego przez ministra właściwego do spraw środowiska, z zastrzeżeniem ust. 1a.
- 1a. Realizacja projektu wspólnych wdrożeń, w wyniku której nastąpi redukcja lub uniknięcie emisji gazów cieplarnianych do powietrza z instalacji objętej systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, wymaga uzyskania wyłącznie listu zatwierdzającego.
2. Minister właściwy do spraw środowiska wydaje list popierający i list zatwierdzający w formie decyzji administracyjnych, każdy po uzyskaniu opinii Krajowego ośrodka, jeżeli projekt spełnia warunki określone w art. 39, z zastrzeżeniem ust. 2a.
- 2a. List zatwierdzający dla projektów wspólnych wdrożeń, o których mowa w ust. 1a może być wydany, jeżeli projekt spełnia warunki, o których mowa w art. 39 ust. 1 pkt 3 oraz ust. 2, i zostanie zrealizowany do dnia 28 lutego 2012 r.
3. Krajowy ośrodek wydaje opinię, w formie postanowienia, w terminie:
 - 1) 14 dni od dnia doręczenia wniosku w przypadku listu popierającego;
 - 2) 30 dni od dnia doręczenia wniosku w przypadku listu zatwierdzającego.
4. Minister właściwy do spraw środowiska wydaje list popierający oraz list zatwierdzający albo odmawia ich wydania, w terminie 14 dni od dnia otrzymania opinii Krajowego ośrodka.
5. Minister właściwy do spraw środowiska przed wydaniem listu zatwierdzającego informuje Komisję Europejską o zamiarze jego wydania, równocześnie przekazując raport, o którym mowa w art. 40 ust. 7 pkt 2.
6. Kopię listu popierającego lub listu zatwierdzającego albo decyzji odmawiających ich wydania minister właściwy do spraw środowiska przekazuje Krajowemu ośrodkowi.
7. List popierający wygasa po upływie jednego roku od dnia doręczenia zgłaszającemu projekt wspólnych wdrożeń, jeżeli w tym czasie zgłaszający projekt nie złoży wniosku o wydanie listu zatwierdzającego.
8. Wygaśnięcie listu popierającego stwierdza minister właściwy do spraw środowiska w drodze decyzji administracyjnej.

Art. 39.

1. List popierający może być wydany, jeżeli projekt wspólnych wdrożeń spełnia następujące warunki:
 - 1) nie dotyczy zrealizowanych i zakończonych inwestycji;
 - 2) należy do rodzajów przedsięwzięć, które mogą być realizowane jako projekty wspólnych wdrożeń na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 3) nie prowadzi do podwójnego liczenia redukcji emisji;
 - 4) nie stanowi wykonania obowiązków wynikających z przepisów prawa Unii Europejskiej lub krajowego.
2. List zatwierdzający może być wydany, jeżeli projekt wspólnych wdrożeń posiada ważny list popierający i spełnia następujące warunki:

- 1) powstała w wyniku jego realizacji redukcja lub uniknięcie emisji gazów cieplarnianych albo pochłonięcie emisji dwutlenku węgla (CO₂) są dodatkowymi w stosunku do tych, które powstałyby bez jego realizacji;
 - 2) jego realizacja nie powoduje pogorszenia jakości środowiska;
 - 3) jego realizacja zapewnia ograniczenie negatywnego oddziaływania na środowisko;
 - 4) zapewnia wykorzystanie rozwiązań odpowiadających kryteriom najlepszych dostępnych technik;
 - 5) spełnia warunki określone w przepisach wydanych na podstawie ust. 3;
 - 6) spełnia warunki określone w przepisach wydanych na podstawie ust. 4 – w przypadku obiektów hydroenergetycznych o mocy powyżej 20 MW.
3. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje przedsięwzięć, które mogą być realizowane jako projekty wspólnych wdrożeń na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, kierując się wymaganiami w zakresie ochrony klimatu oraz biorąc pod uwagę krajową sytuację w zakresie emisji gazów cieplarnianych oraz wynikające z tego tytułu potrzeby i kierunki działań.
4. Minister właściwy do spraw środowiska może określić, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki, jakie powinny spełniać projekty wspólnych wdrożeń dotyczące obiektów hydroenergetycznych o mocy powyżej 20 MW w trakcie ich realizacji, a także kryteria ich oceny oraz formularz sprawozdania potwierdzającego spełnienie tych wymogów, kierując się potrzebą zapewnienia odpowiedniej jakości osiąganych przez te projekty efektów środowiskowych oraz harmonizacji ich oceny, a także biorąc pod uwagę konieczność spełnienia wymagań wynikających z przepisów prawa Unii Europejskiej.

Art. 40.

1. List popierający oraz list zatwierdzający wydawane są na wniosek zgłaszającego projekt wspólnych wdrożeń.
2. Wniosek składa się w formie pisemnej i elektronicznej, w języku polskim i angielskim, do ministra właściwego do spraw środowiska.
3. Minister właściwy do spraw środowiska niezwłocznie, jednak nie później niż w terminie 14 dni, przekazuje wniosek Krajowemu ośrodkowi do zaopiniowania.
4. Wniosek o wydanie listu popierającego powinien zawierać:
 - 1) imię i nazwisko oraz adres zamieszkania albo nazwę, oznaczenie siedziby i adres zgłaszającego projekt;
 - 2) określenie lokalizacji projektu;
 - 3) oszacowanie przewidywanej wielkości redukcji lub uniknięcia emisji gazów cieplarnianych albo pochłaniania emisji dwutlenku węgla (CO₂);
 - 4) wskazanie przewidywanego okresu, w jakim na skutek wdrożenia projektu będą powstawały jednostki redukcji emisji;
 - 5) opis projektu i stosowanej technologii;
 - 6) opis sposobu i źródeł finansowania projektu;
 - 7) informację:
 - a) o przewidywanych efektach ekologicznych i społecznych, które powstaną w wyniku realizacji projektu,

- b) na jakim etapie realizacji znajduje się projekt w dniu składania wniosku,
 - c) o planowanej ścieżce.
5. Do wniosku o wydanie listu popierającego należy dołączyć:
- 1) oświadczenie zgłaszającego, czy projekt będzie wpływał na obniżenie emisji gazów cieplarnianych z instalacji objętych systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych;
 - 2) raport akredytowanej niezależnej jednostki lub jednostki uprawnionej potwierdzający, że projekt nie będzie prowadził do podwójnego liczenia redukcji emisji.
6. Wniosek o wydanie listu zatwierdzającego powinien zawierać:
- 1) imię i nazwisko oraz adres zamieszkania albo nazwę, oznaczenie siedziby i adres zgłaszającego projekt;
 - 2) określenie lokalizacji projektu;
 - 3) oznaczenie nabywcy jednostek redukcji emisji;
 - 4) informację o wybranej ścieżce.
7. Do wniosku o wydanie listu zatwierdzającego należy dołączyć:
- 1) dokumentację projektową obejmującą:
 - a) opis projektu i stosowanej technologii,
 - b) opis sposobu i źródeł finansowania projektu,
 - c) opis poziomu bazowego projektu i sposobu jego wyznaczenia,
 - d) oszacowanie wielkości redukcji lub uniknięcia emisji gazów cieplarnianych lub pochłaniania dwutlenku węgla (CO₂) i opis stosowanej metodologii szacowania tych wielkości,
 - e) ocenę, czy powstała w wyniku realizacji projektu redukcja lub uniknięcie emisji gazów cieplarnianych albo pochłonięcie emisji dwutlenku węgla (CO₂) są dodatkowymi w stosunku do tych, które powstałyby bez jego realizacji,
 - f) plan monitorowania projektu;
 - 2) raport z oceny dokumentacji projektowej sporządzony przez:
 - a) akredytowaną niezależną jednostkę lub jednostkę uprawnioną, o której mowa w art. 36, jeżeli wybrana została ścieżka pierwsza, albo
 - b) akredytowaną niezależną jednostkę, jeżeli wybrana została ścieżka druga;
 - 3) raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, jeżeli projekt dotyczy przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, lub kartę informacyjną przedsięwzięcia, jeżeli projekt dotyczy przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227 i Nr 227, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 42, poz. 340 i Nr 84, poz. 700);
 - 4) list zatwierdzający projekt wystawiony przez właściwy organ państwa uprawnionego, nabywającego jednostki redukcji emisji lub dokument potwierdzający zamiar nabycia jednostek redukcji emisji wystawiony przez ten organ.

8. W przypadku gdy podmiotem nabywającym jednostki redukcji emisji nie jest państwo uprawnione, do wniosku o wydanie listu zatwierdzającego należy dołączyć upoważnienie tego podmiotu do udziału w projektach wspólnych wdrożeń wydane przez właściwy organ tego państwa uprawnionego.

Art. 41.

1. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, wzór formularza wniosku o wydanie listu popierającego oraz szczegółowy zakres informacji, jakie powinny być w nim zawarte, kierując się potrzebą ujednoczenia procedury oceny projektów wspólnych wdrożeń oraz koniecznością uzyskania pełnego zakresu informacji pozwalających na dokonanie tej oceny.
2. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, dla projektów wspólnych wdrożeń realizowanych w ramach ścieżki pierwszej szczegółowy zakres informacji, jakie powinny być zawarte w dokumentacji projektowej, o której mowa w art. 40 ust. 7 pkt 1, kierując się potrzebą zapewnienia zawarcia w tej dokumentacji kompletnych informacji określających projekt, niezbędnych do kompleksowej oceny tych projektów i uzyskanych w wyniku ich realizacji efektów.
3. Minister właściwy do spraw środowiska może określić, w drodze rozporządzenia, kryteria wyznaczania poziomów bazowych, w tym wartości wskaźników emisji lub sektorowych poziomów bazowych oraz sposób monitorowania wielkości emisji, kierując się potrzebą harmonizacji i efektywności szacowania redukcji lub ograniczania emisji gazów cieplarnianych w wyniku realizacji projektów wspólnych wdrożeń.

Art. 42.

1. List zatwierdzający powinien zawierać:
 - 1) imię i nazwisko oraz adres zamieszkania albo nazwę, oznaczenie siedziby i adres zgłaszającego projekt;
 - 2) określenie lokalizacji projektu;
 - 3) nazwę projektu;
 - 4) potwierdzenie, że projekt jest projektem wspólnych wdrożeń;
 - 5) określenie maksymalnej liczby jednostek redukcji emisji, jakie mogą zostać przekazane nabywcy tych jednostek;
 - 5a) określenie maksymalnej liczby jednostek redukcji emisji powstałych przez obniżenie emisji gazów cieplarnianych z instalacji objętych systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, jakie mogą zostać przekazane nabywcy tych jednostek;
 - 5b) wskazanie instalacji objętej systemem handlu uprawnieniami do emisji, jeżeli emisja zredukowana lub emisja uniknięta powstała na skutek obniżenia wielkości emisji gazów cieplarnianych w tej instalacji;
 - 6) oznaczenie nabywcy jednostek redukcji emisji;
 - 7) określenie ścieżki;
 - 8) (uchylony).
2. W przypadku gdy wybrano ścieżkę drugą, list zatwierdzający zawiera dodatkowo zobowiązanie do uzyskania pozytywnej oceny raportu, o którym mowa w art. 40 ust. 7 pkt 2, przez Komitet Nadzorujący.

3. List zatwierdzający stanowi podstawę dla ministra właściwego do spraw środowiska do wydania i przekazania nabywcy powstałych w wyniku realizacji projektu i zweryfikowanych jednostek redukcji emisji.
4. Zgłaszający projekt jest obowiązany do realizacji i monitorowania projektu w sposób określony w dokumentacji projektowej, o której mowa w art. 40 ust. 7 pkt 1.

Art. 43.

1. W przypadku gdy wybrano ścieżkę drugą, raport, o którym mowa w art. 40 ust. 7 pkt 2, podlega ocenie przez Komitet Nadzorujący po wydaniu listu zatwierdzającego ten projekt.
2. Realizujący projekt wspólnych wdrożeń jest obowiązany do przedłożenia Komitetowi Nadzorującemu raportu, o którym mowa w art. 40 ust. 7 pkt 2, za pośrednictwem akredytowanej niezależnej jednostki, która sporządziła ten raport.
3. Realizujący projekt wspólnych wdrożeń przedkłada ministrowi właściwemu do spraw środowiska informację o wyniku oceny Komitetu Nadzorującego w terminie 14 dni od dnia jej uzyskania.
4. Minister właściwy do spraw środowiska stwierdza wygaśnięcie listu zatwierdzającego, jeżeli Komitet Nadzorujący negatywnie oceni raport, o którym mowa w art. 40 ust. 7 pkt 2.
5. W przypadku, o którym mowa w ust. 4, realizującemu projekt wspólnych wdrożeń nie przysługuje roszczenie o naprawienie szkody. Nie może on także dokonać zmiany trybu realizacji projektu wspólnych wdrożeń na ścieżkę pierwszą i wystąpić ponownie o wydanie takiego listu w ramach tej ścieżki.

Art. 44.

1. Realizujący projekt wspólnych wdrożeń jest obowiązany do wystąpienia z wnioskiem o zmianę listu zatwierdzającego w przypadku zmiany:
 - 1) nazwy lub firmy realizującego projekt;
 - 2) lokalizacji projektu lub dodania nowych lokalizacji projektu;
 - 3) przepisów dotyczących sposobu monitorowania wielkości emisji zredukowanej lub emisji unikniętej;
 - 4) sposobu realizacji projektu skutkującego zwiększeniem liczby jednostek redukcji emisji powstałych w wyniku realizacji projektu;
 - 5) ścieżki.
2. Minister właściwy do spraw środowiska wydaje decyzję w sprawie zmiany listu zatwierdzającego.
- 2a. Minister właściwy do spraw środowiska wydaje decyzję w sprawie zmiany listu zatwierdzającego po uzyskaniu opinii Krajowego ośrodka, jeżeli podstawą zmiany jest ust. 1 pkt 3 lub 4.
3. Przepis art. 38 ust. 3 oraz przepisy art. 40 ust. 6–8 stosuje się odpowiednio.

Art. 45.

1. Realizujący projekt wspólnych wdrożeń jest obowiązany do monitorowania tego projektu.

2. Monitorowanie projektu wspólnych wdrożeń odbywa się zgodnie z planem monitorowania projektu określonym w dokumentacji projektowej, o której mowa w art. 40 ust. 7 pkt 1.
3. Realizujący projekt wspólnych wdrożeń, na podstawie danych uzyskanych z jego monitorowania, opracowuje sprawozdanie z monitorowania określające uzyskaną w okresie sprawozdawczym redukcję lub uniknięcie emisji gazów cieplarnianych albo pochłonięcie emisji dwutlenku węgla (CO₂) oraz liczbę jednostek redukcji emisji uzyskanych w wyniku realizacji projektu wspólnych wdrożeń.
4. Okres sprawozdawczy nie może być dłuższy niż 1 rok.
5. Liczba jednostek redukcji emisji, o której mowa w ust. 3, powstałych w wyniku realizacji projektu wspólnych wdrożeń podlega weryfikacji przez:
 - 1) akredytowaną niezależną jednostkę lub uprawnioną jednostkę, o której mowa w art. 36, jeżeli wybrana została ścieżka pierwsza, albo
 - 2) akredytowaną niezależną jednostkę, jeżeli wybrana została ścieżka druga.
6. Z weryfikacji, o której mowa w ust. 5, sporządza się raport.
7. Raport z weryfikacji, o którym mowa w ust. 6, określa liczbę jednostek redukcji emisji uzyskanych w wyniku realizacji projektu wspólnych wdrożeń.
8. Raport z weryfikacji, o którym mowa w ust. 6, jest przedkładany przez realizującego projekt wspólnych wdrożeń Krajowemu ośrodkowi w terminie 6 miesięcy od dnia zakończenia okresu sprawozdawczego, o którym mowa w ust. 3, za który został sporządzony ten raport.

Art. 46.

1. W przypadku gdy wybrano ścieżkę drugą, raport z weryfikacji, o którym mowa w art. 45 ust. 6, podlega ocenie przez Komitet Nadzorujący.
2. Realizujący projekt wspólnych wdrożeń jest obowiązany do przedłożenia Komitetowi Nadzorującemu raportu z weryfikacji, o którym mowa w art. 45 ust. 6, za pośrednictwem akredytowanej niezależnej jednostki, która sporządziła ten raport.
3. Jeżeli raport z weryfikacji zostanie negatywnie oceniony przez Komitet Nadzorujący, realizujący projekt wspólnych wdrożeń nie może ubiegać się o przekazanie jednostek redukcji emisji. W takim przypadku realizującemu projekt wspólnych wdrożeń nie przysługuje roszczenie o naprawienie szkody.

Art. 47.

Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, dla projektów wspólnych wdrożeń realizowanych w ramach ścieżki pierwszej:

- 1) formę i układ sprawozdania z monitorowania, o którym mowa w art. 45 ust. 3, oraz zakres zawartych w nim informacji,
 - 2) formę i układ raportu z weryfikacji, o którym mowa w art. 45 ust. 6, oraz zakres zawartych w nim informacji
- kierując się potrzebą zapewnienia jednolitości, spójności i wiarygodności informacji oraz danych o uzyskanych w wyniku realizacji tych projektów jednostkach redukcji emisji, pozwalających na ocenę prawidłowości wykonania projektów oraz ocenę osiągniętych efektów.

Art. 48.

1. Krajowy ośrodek prowadzi wykaz projektów wspólnych wdrożeń realizowanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej posiadających listy popierające lub listy zatwierdzające.
2. Krajowy ośrodek wprowadza do wykazu projekt wspólnych wdrożeń w terminie 7 dni od dnia otrzymania kopii listu popierającego lub listu zatwierdzającego.
3. Krajowy ośrodek gromadzi dokumentację dotyczącą projektów wspólnych wdrożeń realizowanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i przechowuje ją przez okres 5 lat od dnia zakończenia realizacji projektu.

Art. 49.

1. Minister właściwy do spraw środowiska zamieszcza w Biuletynie Informacji Publicznej informacje o wydanych listach popierających i listach zatwierdzających projekty wspólnych wdrożeń oraz dokumentację projektową, o której mowa w art. 40 ust. 7 pkt 1.
2. W przypadku projektów wspólnych wdrożeń realizowanych w ramach ścieżki pierwszej minister właściwy do spraw środowiska przekazuje informacje o zatwierdzonych projektach wspólnych wdrożeń sekretariatowi Konwencji Klimatycznej.
3. W przypadku projektów wspólnych wdrożeń realizowanych w ramach ścieżki drugiej akredytowana niezależna jednostka lub jednostka uprawniona, o której mowa w art. 36, zamieszcza na swojej stronie internetowej raport z oceny dokumentacji projektowej, o którym mowa w art. 40 ust. 7 pkt 2, oraz raport z weryfikacji, o którym mowa w art. 45 ust. 6.

Art. 50.

1. Jednostkami redukcji emisji można swobodnie rozporządzać.
2. Przekazanie jednostek redukcji emisji na wskazany przez nabywcę rachunek lub rachunki prowadzone w rejestrze państwa uprawnionego lub w Krajowym rejestrze odbywa się na wniosek realizującego projekt wspólnych wdrożeń.
- 2a. W przypadku projektów wspólnych wdrożeń, o których mowa w art. 38 ust. 1a, jednostki redukcji emisji są przekazywane z rezerwy wskazanej w art. 13 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. Nr 122, poz. 695).
3. Wniosek składa się w formie pisemnej i elektronicznej do ministra właściwego do spraw środowiska w terminie 6 miesięcy od dnia zakończenia okresu sprawozdawczego, o którym mowa w art. 45 ust. 3, za który został sporządzony raport z weryfikacji.
4. Wniosek powinien zawierać:
 - 1) wskazanie nabywcy lub nabywców jednostek redukcji emisji;
 - 2) wskazanie okresu sprawozdawczego, którego dotyczy raport z weryfikacji i za który będą przekazywane jednostki redukcji emisji;
 - 3) wskazanie liczby jednostek redukcji emisji, które mają zostać przekazane nabywcy zgodnie z liczbą określoną w raporcie z weryfikacji lub liście zatwierdzającym projekt; w przypadku różnicy wskazuje się wartość niższą;
 - 3a) wskazanie liczby jednostek redukcji emisji powstałych przez obniżenie wielkości emisji z instalacji objętych systemem handlu uprawnieniami do

- emisji, jakie mają zostać przekazane nabywcy tych jednostek zgodnie z liczbą określoną w raporcie z weryfikacji lub liście zatwierdzającym; w przypadku różnicy wskazuje się wartość niższą;
- 4) wskazanie rachunku lub rachunków w krajowym rejestrze nabywcy lub nabywców, na które mają zostać przekazane jednostki redukcji emisji.
5. Do wniosku należy dołączyć:
- 1) umowę sprzedaży jednostek redukcji emisji lub inny dokument określający sposób rozporządzania tymi jednostkami lub ich przekazywania;
 - 2) upoważnienie nabywcy do udziału w projektach wspólnych wdrożeń wystawione przez właściwy organ państwa uprawnionego, jeżeli nabywca nie jest państwem uprawnionym;
 - 3) raport z weryfikacji, o którym mowa w art. 45 ust. 6.
6. W przypadku realizacji projektu wspólnych wdrożeń w ramach ścieżki drugiej raport z weryfikacji, o którym mowa w art. 45 ust. 6, powinien mieć pozytywną ocenę Komitetu Nadzorującego.
7. Minister właściwy do spraw środowiska wyraża zgodę na przekazanie jednostek redukcji emisji w drodze decyzji administracyjnej w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku.
8. Łączna liczba jednostek redukcji emisji, jaka może zostać przekazana nabywcy, nie może być większa od sumy jednostek redukcji emisji określonej w raportach z weryfikacji, o której mowa w art. 45 ust. 5, lub w liście zatwierdzającym projekt.
9. Kopię ostatecznej decyzji, o której mowa w ust. 7, minister właściwy do spraw środowiska przekazuje Krajowemu ośrodkowi.
10. Krajowy ośrodek dokonuje niezwłocznie, jednak nie później niż w terminie 7 dni od dnia przekazania kopii ostatecznej decyzji, przekazania jednostek redukcji emisji w liczbie określonej w decyzji na wskazany rachunek lub rachunki w krajowym rejestrze nabywcy.

Rozdział 9

Realizacja projektów wspólnych wdrożeń poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i projektów mechanizmu czystego rozwoju

Art. 51.

1. Udział w realizacji projektów wspólnych wdrożeń poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i projektów mechanizmu czystego rozwoju wymaga uzyskania zgody wydawanej w formie decyzji administracyjnej przez ministra właściwego do spraw środowiska.
2. Udzielenie zgody następuje na wniosek podmiotu zainteresowanego udziałem w projekcie.
3. Wniosek o udzielenie zgody składa się w formie pisemnej i elektronicznej, w języku polskim i angielskim, do ministra właściwego do spraw środowiska.
4. Wniosek o udzielenie zgody powinien zawierać:
 - 1) imię i nazwisko oraz adres zamieszkania albo nazwę, oznaczenie siedziby i adres zgłaszającego projekt;
 - 2) określenie lokalizacji projektu;
 - 3) oszacowanie przewidywanej wielkości redukcji lub uniknięcia emisji gazów cieplarnianych albo pochłaniania emisji dwutlenku węgla (CO₂);

- 4) wskazanie przewidywanego okresu, w jakim na skutek realizacji projektu będą powstawały jednostki redukcji emisji lub jednostki poświadczonej redukcji emisji;
 - 5) dokumenty potwierdzające spełnienie warunków, o których mowa w ust. 5;
 - 6) opis projektu i stosowanej technologii;
 - 7) informację:
 - a) na jakim etapie realizacji znajduje się projekt w dniu składania wniosku,
 - b) o wybranej ścieżce w przypadku projektów wspólnych wdrożeń.
5. Projekty wspólnych wdrożeń oraz projekty mechanizmu czystego rozwoju dotyczące obiektów hydroenergetycznych o mocy powyżej 20 MW powinny dodatkowo spełniać warunki określone w przepisach wydanych na podstawie art. 39 ust. 4.

Art. 52.

1. Minister właściwy do spraw środowiska udziela zgody albo odmawia jej udzielenia, w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia złożenia wniosku.
2. Minister właściwy do spraw środowiska odmawia udzielenia zgody w formie decyzji administracyjnej, jeżeli wniosek nie odpowiada warunkom określonym w art. 51.
3. Kopię decyzji udzielającej zgody lub decyzji odmawiającej jej udzielenia minister właściwy do spraw środowiska przekazuje Krajowemu ośrodkowi.

Art. 53.

Decyzja udzielająca zgody na udział w projekcie powinna zawierać:

- 1) imię i nazwisko oraz adres zamieszkania albo nazwę, oznaczenie siedziby i adres zgłaszającego projekt;
- 2) określenie lokalizacji projektu;
- 3) nazwę projektu, dla którego jest wydana;
- 4) upoważnienie do udziału w projekcie wspólnych wdrożeń lub projekcie mechanizmu czystego rozwoju.

Art. 54.

Jednostkami redukcji emisji i jednostkami poświadczonej redukcji emisji uzyskanymi w wyniku realizacji projektów poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej można swobodnie rozporządzać.

Rozdział 10

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 55.

W ustawie z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2007 r. Nr 44, poz. 287, z późn. zm.⁴⁾) w art. 2 w ust. 1 po pkt 14a dodaje się pkt 14b w brzmieniu:

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 75, poz. 493, Nr 88, poz. 587 i Nr 124, poz. 859, z 2008 r. Nr 138, poz. 865, Nr 199, poz. 1227 i Nr 227, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 31, poz. 206 i Nr 79, poz. 666.

„14b) ocena jakości informacji zawartych w raportach, o których mowa w art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. Nr 130, poz. 1070);”.

Art. 56.

W ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.⁵⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 152:

a) w ust. 2 w pkt 7 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 8 w brzmieniu:

„8) wykaz źródeł emisji, instalacji, środków technicznych mających na celu zapobieganie lub ograniczanie emisji oraz listę substancji podlegających obowiązkowi sporządzenia raportu, o którym mowa w art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. Nr 130, poz. 1070).”.

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Do informacji przekazywanych w wykazie, o którym mowa w ust. 2 pkt 8, mają zastosowanie przepisy wydane na podstawie art. 221 ust. 1a.”;

2) w art. 195 w ust. 1 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) nastąpiło przekroczenie krajowych pułapów emisji, o których mowa w art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji.”;

3) w art. 208:

a) w ust. 2 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) wykaz źródeł emisji, instalacji, środków technicznych mających na celu zapobieganie lub ograniczanie emisji oraz listę substancji podlegających obowiązkowi sporządzenia raportu, o którym mowa w art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji.”.

b) po ust. 2b dodaje się ust. 2c w brzmieniu:

„2c. Do informacji przekazywanych w wykazie, o którym mowa w ust. 2 pkt 4, mają zastosowanie przepisy wydane na podstawie art. 221 ust. 1a.”;

4) w art. 221:

a) w ust. 1 w pkt 7 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 8 w brzmieniu:

„8) wykaz źródeł emisji, instalacji, środków technicznych mających na celu zapobieganie lub ograniczanie emisji oraz listę substancji podlegających obowiązkowi sporządzenia raportu, o którym mowa w art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji.”;

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 111, poz. 708, Nr 138, poz. 865, Nr 154, poz. 958, Nr 171, poz. 1056, Nr 199, poz. 1227, Nr 223, poz. 1464 i Nr 227, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 19, poz. 100, Nr 20, poz. 106 i Nr 79, poz. 666.

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Kierując się potrzebą ujednoczenia i kompletności informacji przekazywanych na potrzeby Krajowego systemu bilansowania i prognozowania emisji, o którym mowa w ustawie z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, wzór formularza obejmującego wykaz źródeł emisji, instalacji, środków technicznych mających na celu zapobieganie lub ograniczanie emisji oraz listę substancji podlegających obowiązkowi sporządzenia raportu, o którym mowa w art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji.”;

5) w art. 236b:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Prowadzący instalację, obejmującą co najmniej jeden z rodzajów działalności określonych w załączniku nr I do rozporządzenia 166/2006, w terminie do dnia 31 marca roku następującego po danym roku sprawozdawczym, przekazuje do wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska sprawozdanie zawierające dane o przekroczeniu obowiązujących wartości progowych dla uwolnień i transferów zanieczyszczeń oraz transferów odpadów określonych w rozporządzeniu 166/2006.”,

b) uchyla się ust. 4;

6) w art. 236c ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Główny Inspektor Ochrony Środowiska przekazuje Komisji Europejskiej sprawozdanie, według wzoru określonego w załączniku nr III do rozporządzenia 166/2006, w terminie 15 miesięcy po upływie danego roku sprawozdawczego.”;

7) art. 285 i 286 otrzymują brzmienie:

„Art. 285. 1. Opłatę ustala się według stawek obowiązujących w okresie, w którym korzystanie ze środowiska miało miejsce.

2. Za wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi, pobór wód oraz za składowanie odpadów podmiot korzystający ze środowiska wnosi opłatę do końca miesiąca następującego po upływie każdego półrocza.

3. Opłatę za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza podmiot korzystający ze środowiska wnosi do końca miesiąca następującego po upływie pierwszego półrocza i w terminie do końca lutego roku następnego za drugie półrocze.

4. Opłatę za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza ustala się na podstawie wielkości rocznej rzeczywistej emisji, określonej w raporcie, o którym mowa w art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji.

5. Opłatę za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza:

1) za pierwsze półrocze wnosi się w wysokości 50% rocznej opłaty za wprowadzanie gazów i pyłów do powietrza uiszczonych w poprzednim roku kalendarzowym;

- 2) za drugie półrocze wnosi się na zasadach określonych w ust. 3 w wysokości pomniejszonej o kwotę opłaty uiszczonej za pierwsze półrocze.
 6. Podmiot ponoszący opłatę zryczałtowaną za odprowadzane ścieki pochodzące z chowu lub hodowli ryb innych niż łososiowate lub innych organizmów wodnych wnosi ją w terminie 2 miesięcy po zakończeniu okresu, o którym mowa w art. 287 ust. 1 pkt 5.
 7. W przypadku gdy w danym roku kalendarzowym na składowisku odpadów umieszczono odpady oraz wydobyto z niego odpady tego samego rodzaju, podmiot korzystający ze środowiska wnosi opłatę do dnia 31 stycznia następnego roku.
- Art. 286. 1. Podmiot korzystający ze środowiska w terminie, o którym mowa w art. 285 ust. 2 i 7, przedkłada marszałkowi województwa wykaz zawierający informacje i dane, o których mowa w art. 287, wykorzystane do ustalenia wysokości opłat oraz wysokość tych opłat.
2. Podmiot korzystający ze środowiska, wprowadzający gazy lub pyły do powietrza, przedkłada marszałkowi województwa wykaz sporządzony na podstawie informacji zawartych w raporcie, o którym mowa w art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, uwzględniający informacje o rodzajach substancji wprowadzonych do powietrza, wielkości emisji oraz wysokości opłat za wprowadzanie gazów i pyłów do powietrza uiszczonych za poprzedni rok kalendarzowy.
 3. Wykaz, o którym mowa w ust. 2, podmiot korzystający ze środowiska przedkłada w terminie do końca lutego roku następnego za poprzedni rok kalendarzowy.
 4. Informacje zawarte w wykazie, o którym mowa w ust. 2, stanowią podstawę do wystawienia tytułu wykonawczego.
 5. Podmiot korzystający ze środowiska, odprowadzający ścieki pochodzące z chowu lub hodowli ryb innych niż łososiowate lub innych organizmów wodnych, przekazuje informacje do końca miesiąca następującego po zakończeniu okresu, o którym mowa w art. 287 ust. 1 pkt 5.
 6. Wykaz zawierający informacje i dane, o których mowa w art. 287 ust. 1 pkt 2 i 3, wykorzystane do ustalenia wysokości opłat, podmiot korzystający ze środowiska w terminie, o którym mowa w art. 285 ust. 2, przedkłada także wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska.
 7. Krajowy ośrodek bilansowania i zarządzania emisjami, o którym mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, w terminie do dnia 30 czerwca roku następnego przekazuje wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska informacje o rodzajach substancji wprowadzonych do powietrza, wielkości emisji oraz wysokości opłat za wprowadzanie gazów i pyłów do powietrza uiszczonych za poprzedni rok kalendarzowy sporządzone na podstawie raportów, o których mowa w art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cie-

plarnianych i innych substancji, niezbędne do prowadzenia wojewódzkiej bazy informacji o korzystaniu ze środowiska.

8. Do zobowiązań z tytułu opłat za korzystanie ze środowiska stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, jeżeli wynikają one z wykazu o wysokości należnych opłat.
9. Wykaz, na podstawie którego ustalono opłaty za składowanie odpadów, podmiot korzystający ze środowiska przedkłada także wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta właściwemu ze względu na miejsce składowania odpadów.
10. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, wzory wykazów zawierających informacje i dane o zakresie korzystania ze środowiska oraz o wysokości należnych opłat i sposób przedstawiania tych informacji i danych, uwzględniając w szczególności wymaganie, aby formularz wykazu zawierał:
 - 1) zbiorcze zestawienie informacji o zakresie wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi, poboru wód oraz składowania odpadów;
 - 2) pouczenie, że zawarte w wykazie informacje o wysokości należnych opłat stanowią podstawę do wystawienia tytułu wykonawczego.

11. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 10, zostaną ustalone:

- 1) forma wykazu;
- 2) zawartość wykazu;
- 3) układ wykazu;
- 4) wymagane techniki przedkładania wykazu.”;

8) w art. 286a ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska, na podstawie wykazów, o których mowa w art. 286 ust. 1, informacji, o których mowa w art. 286 ust. 7, oraz informacji o korzystaniu ze środowiska zawartych w decyzjach, o których mowa w art. 288 ust. 1, prowadzi wojewódzką bazę informacji o korzystaniu ze środowiska w zakresie wskazanym w art. 287 ust. 1 pkt 2 i 3 oraz sporządza raport wojewódzki i przekazuje go, za pośrednictwem Głównego Inspektora Ochrony Środowiska, ministrowi właściwemu do spraw środowiska.”;

9) w art. 287 w ust. 1 uchyla się pkt 1;

10) w art. 288 w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) nie przedłożył wykazu zawierającego informacje i dane o zakresie korzystania ze środowiska oraz o wysokości należnych opłat, wykazu, o którym mowa w art. 286 ust. 2 – marszałek województwa wymierza opłatę, w drodze decyzji, na podstawie własnych ustaleń lub wyników kontroli wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska;”;

11) w art. 400 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Narodowy Fundusz wykonuje zadania Krajowego operatora systemu zielonych inwestycji określone w ustawie z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji.”;

12) art. 401b otrzymuje brzmienie:

„Art. 401b. Przychody wymienione w art. 401 ust. 2–13 i 13e, art. 401a i art. 401c przeznaczają się również na pokrycie kosztów ich obsługi.”;

13) po art. 401b dodaje się art. 401c w brzmieniu:

„Art. 401c. 1. Przychodami Narodowego Funduszu są także wpływy z umów sprzedaży jednostek przyznanej emisji zawieranych na podstawie ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji.

2. Przychody, o których mowa w ust. 1, przeznaczane są na:

- 1) dofinansowanie zadań związanych ze wspieraniem przedsięwzięć realizowanych w ramach programów i projektów objętych Krajowym systemem zielonych inwestycji, o którym mowa w art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji;
- 2) pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem zadań, o których mowa w art. 25 ust. 2 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji;
- 3) pokrycie kosztów związanych z obsługą Rady Konsultacyjnej, o której mowa w art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji.”.

Rozdział 11

Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 57.

1. Listy zatwierdzające projekty wspólnych wdrożeń wydane przed dniem wejścia w życie ustawy stają się listami zatwierdzającymi w rozumieniu ustawy.
2. Listy popierające projekty wspólnych wdrożeń wydane przed dniem wejścia w życie ustawy stają się listami popierającymi w rozumieniu ustawy.
3. Podmioty, które otrzymały listy popierające przed dniem wejścia w życie ustawy, mogą wystąpić o wydanie listu zatwierdzającego w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.
4. W przypadku niezłożenia wniosku o wydanie listu zatwierdzającego w terminie, o którym mowa w ust. 3, list popierający otrzymany przed dniem wejścia w życie ustawy traci ważność.
5. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje jednostki przyznanej emisji w zamian za osiągniętą redukcję, uniknięcie emisji gazów cieplarnianych lub pochłonięcie dwutlenku węgla (CO₂), jeżeli wynika to z listu zatwierdzającego projekt wspólnych wdrożeń wydanego przed dniem wejścia w życie ustawy. Przepisy art. 50 stosuje się odpowiednio.
6. W przypadku projektów wspólnych wdrożeń zatwierdzonych i zrealizowanych przed dniem wejścia w życie ustawy wniosek o przekazanie jednostek redukcji emisji lub jednostek przyznanej emisji składa się w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy. Przepisy art. 50 stosuje się odpowiednio.

Art. 58. (uchylony)**Art. 59.**

Pierwszy raport, o którym mowa w art. 7 ust. 1, podmiot korzystający ze środowiska sporządza za rok 2010 i wprowadza do Krajowej bazy w terminie do końca lutego 2011 r.

Art. 59a.

Pierwsze informacje, o których mowa w art. 7 ust. 8, Narodowy Fundusz, powiaty, gminy i dysponenci środków publicznych, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, sporządzają za rok 2010 i przekazują do końca lutego 2011 r.

Art. 60.

Pierwszej oceny informacji, o której mowa w art. 8 ust. 4, wojewódzki inspektor ochrony środowiska dokonuje w terminie do dnia 15 grudnia 2012 r. Ocenie tej podlegają informacje zawarte w raportach sporządzonych za rok 2010 i 2011.

Art. 60a.

1. Do opłaty za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, o której mowa w art. 273 ust. 1 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 56, należnej za okres do dnia 31 grudnia 2016 r. stosuje się przepisy art. 285–288 ustawy zmienianej w art. 56, w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.
2. Opłatę za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza za pierwsze półrocze 2017 r. wnosi się w wysokości 50% sumy opłat za wprowadzanie gazów i pyłów do powietrza należnych za pierwsze i drugie półrocze 2016 r.

Art. 61.

Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 286 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 56 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 286 ust. 10 ustawy zmienianej w art. 56.

Art. 62.

Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 56 pkt 7, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2017 r.

Załącznik
do ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. (poz. 1070)

**Wykaz gazów cieplarnianych i innych substancji wprowadzanych do powietrza,
objętych systemem zarządzania emisjami gazów cieplarnianych
i innych substancji**

Lp.	Nazwa substancji	Nr CAS ¹⁾
1	2	3
Gazy cieplarniane		
1.	Dwutlenek węgla (CO ₂)	124-38-9
2.	Metan (CH ₄)	74-82-8
3.	Podtlenek azotu (N ₂ O)	10024-97-2
4.	Fluorowęglowodory (HFC) ²⁾	
5.	Perfluorowęglowodory (PFC) ³⁾	
6.	Sześćciofluorek siarki (SF ₆)	2551-62-4
Inne substancje		
7.	Aldryna	309-00-2
8.	Amoniak (NH ₃)	7664-41-7
9.	Antracen	120-12-7
10.	Arsen i jego związki (jako As) ⁴⁾	
11.	Azbest	1332-21-4
12.	Benzen	71-43-2
13.	Benzo(a)piren	
14.	Benzo(b)fluoranten	
15.	Benzo(k)fluoranten	
16.	Chlor i jego związki nieorganiczne (jako HCl)	
17.	Chlordan	57-74-9
18.	Chlordekon	143-50-0
19.	Chlorek winylu	75-01-4
20.	Chlorfluorowęglowodory (CFC) ⁵⁾	
21.	Chrom i jego związki (jako Cr) ⁴⁾	
22.	Cyjanowodór (HCN)	74-90-8
23.	Cynk i jego związki (jako Zn) ⁴⁾	
1	2	3

24.	Czterochloroetylen (PER)	127-18-4
25.	Czterochlorometan (TCM)	56-23-5
26.	DDT	50-29-3
27.	Di-(2-etyloheksylo)ftalany (DEHP)	117-81-7
28.	Dieldryna	60-57-1
29.	Dwuchlorometan (DCM)	75-09-2
30.	Endryna	72-20-8
31.	Fluor i jego związki nieorganiczne (jako HF)	
32.	Halony ⁶⁾	
33.	Heksabromobifenyl	36355-1-8
34.	Heptachlor	76-44-8
35.	Indeno(1,2,3-cd)piren	
36.	Kadm i jego związki (jako Cd) ⁴⁾	
37.	Lindan	58-89-9
38.	Miedź i jej związki (jako Cu) ⁴⁾	
39.	Mirex	2385-85-5
40.	Naftalen	91-20-3
41.	Niemetanowe lotne związki organiczne (NMLZO)	
42.	Nikiel i jego związki (jako Ni) ⁴⁾	
43.	Ołów i jego związki (jako Pb) ⁴⁾	
44.	PCDD + PCDF [dioksyny + furany] (jako Teq) ⁷⁾	
45.	Pentachlorobenzen	608-93-5
46.	Pentachlorofenol (PCP)	87-86-5
47.	Polichlorowane dwufenyle (PCB)	1336-36-3
48.	Pył zawieszony całkowity TSP	
49.	Pył zawieszony PM10	
50.	Pył zawieszony PM2,5	
51.	Rtęć i jej związki (jako Hg) ⁴⁾	
52.	Sześćchlorobenzen (HCB)	118-74-1
53.	Tlenek etylenu	75-21-8
54.	Tlenek węgla (CO)	630-08-0
55.	Tlenki azotu (NO _x /NO ₂)	
56.	Tlenki siarki (SO _x /SO ₂)	
1	2	3
57.	Toksafen	8001-35-2

58.	Trichlorobenzeny [wszystkie izomery] (TCB)	12002-48-1
59.	Trichloroetylen	79-01-6
60.	Trichlorometan	67-66-3
61.	Wodorochlorofluorowęglowodory (HCFC) ⁸⁾	
62.	1,1,1-trichloroetan	71-55-6
63.	1,1,2,2-tetrachloroetan	79-34-5
64.	1,2,3,4,5,6-sześćchloroheksan (HCP)	608-73-1
65.	1,2-dwuchloroetan (EDC)	107-06-2

Objaśnienia:

- ¹⁾ Oznaczenie numeryczne substancji według Chemical Abstracts Service.
- ²⁾ Masa całkowita fluorowęglowodorów: suma HFC23, HFC32, HFC41, HFC4310mee, HFC125, HFC134, HFC134a, HFC152a, HFC143, HFC143a, HFC227ea, HFC236fa, HFC245ca, HFC365mfc.
- ³⁾ Masa całkowita perfluorowęglowodorów: suma CF₄, C₂F₆, C₃F₈, C₄F₁₀, c-C₄F₈, C₅F₁₂, C₆F₁₄.
- ⁴⁾ Wszystkie metale jako masa całkowita tego pierwiastka we wszystkich formach chemicznych obecnych w emisji.
- ⁵⁾ Masa całkowita substancji, w tym ich izomerów, wymienionych w grupach I i II załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 2037/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową (Dz. U. UE L 244 z 29.09.2000, str. 1, z późn. zm.).
- ⁶⁾ Masa całkowita substancji, w tym ich izomerów, wymienionych w grupach III i VI załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 2037/2000.
- ⁷⁾ Wyrażone jako I-TEQ.
- ⁸⁾ Masa całkowita substancji, w tym ich izomerów, wymienionych w grupie VIII załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 2037/2000.